

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rahbek, K. L.

Poetiske Forsøg.

København : J. F. Schultz, 1794

[10], 214 s.

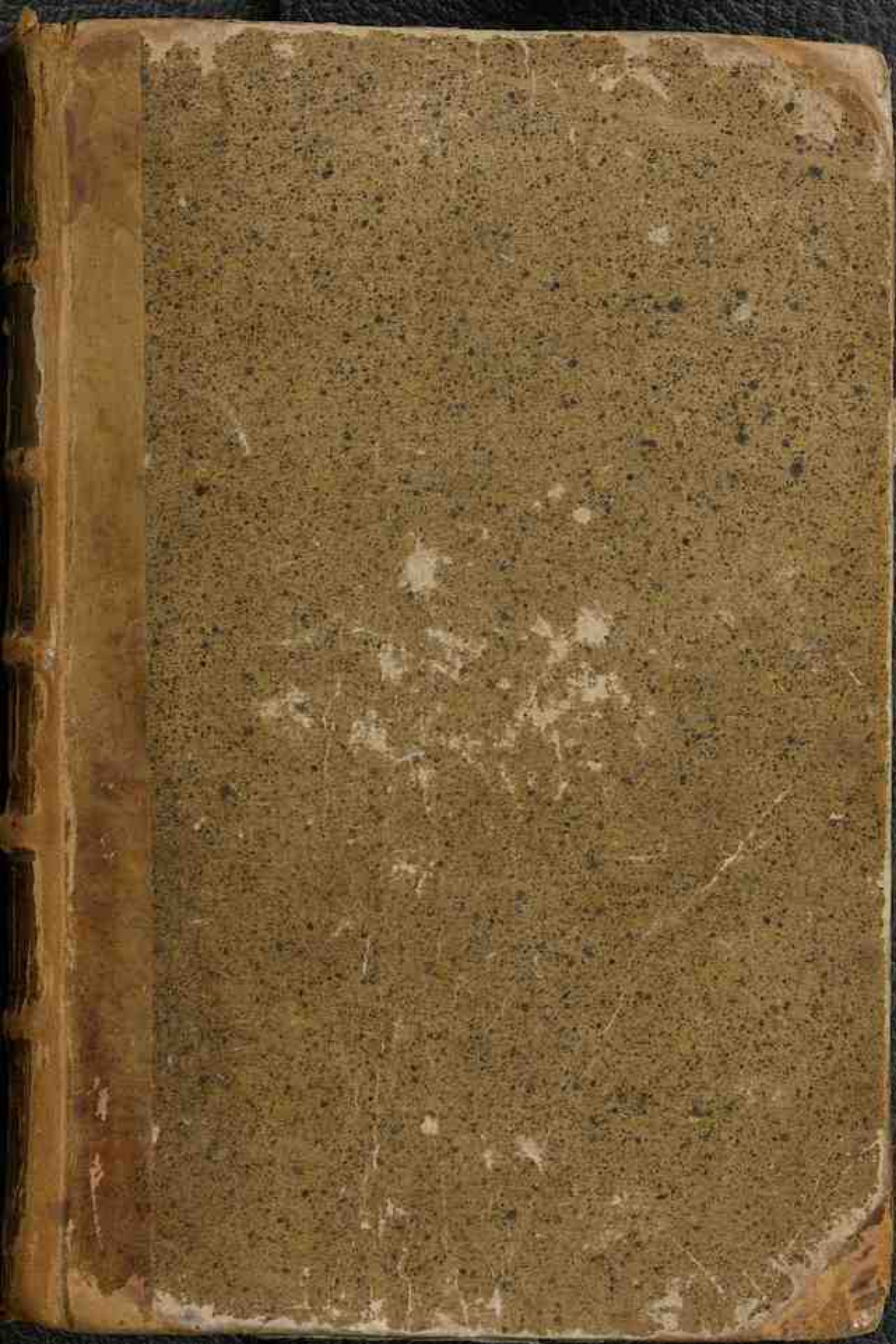
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

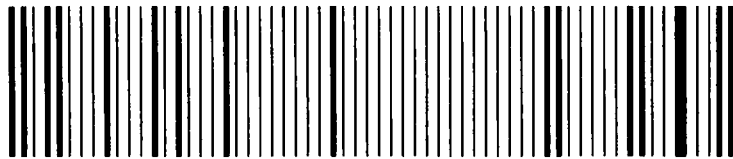
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00006 X

Poetiske Forsøg.

Marichöien

Første Deel.

København,
forlagt af Hof- og Universitetsbogtrykker J. F. Schultz
1794.

Sin mangeaarige

Ben, Opmuntrer og Veileder

M a g d a l u s E o l d

helliger

disse Sanges Camene

nærværende Forsøg.

Ihr kleines Lied wird nicht empor
Bermegen fliegen an des Donners Wagen.
Es säuselt um der Freundschaft Ohr.
Gottes Gedichte.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

F o r e r i n d r i n g .

Af de her fremlagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilførn offentlig trykt, og af de øvrige er neppe eet eneste meddeelt gandske uforandret; ja adskillige endog aldeles omarbejdede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandske uheldig, er det min Pligt at tilstaae, dette skyldes de rigtigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt ved at arbejde i Forening med Mænd, som jeg høilig havde været fristet at tilegne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde følt, at slige Smaating ikke uden Uforstammenhed kunne bydes, undtagen nogle og mangeaarigt Venskab. Jeg henegnede dem da til den Mand, der ved min første Indtrædelse paa den litterariske Bane rakte mig broderlig Haand, i mange Aar var min troefaste Vedsager, og selv nu, da hans andre mange og vigtigere Syssler ikke tillade mig at gjøre Fordring paa hans Veiledelse, endnu ofte tilvinker mig gavnlige Varsel, og styrkende Opmuntring paa Banen.

Hvad Stykkernes Valg angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg ofte har været forlegen mellem min egen Overtydning og den offentlige Stemme; Sangdigtes Held berøver maaskee mindre end nogen anden Digtearts paa deres egen Værd; en skøn Melodie, en yndet Sangers eller Sangerindes formaende Ubefaling skaffer disse ofte et Bifald, hvorpaa

hvorpaa de ellers havde liden eller ingen Fordring. Verlig erkender jeg, at det ofte har været Tilfældet med mine, især med dem, som vor Schulzes fortryllende Camene har taget under sin magtige Beskyttelse. Men er Fadersiet altid upartisk nok til at skønne, om hans Barn har gjort Lykke, eller blot er skeet sin Ret? nogle har jeg opofret; meget frygter jeg imidlertid for, flere burde have samme Dom.

Man har undertiden gjort mig den Ære at nævne mig blandt Fædrelandets Digtere; endnu for ikke længe siden er dette skeet af en Mand, hvis Misfild altid bliver mig en sand Ære, om endog personligt Vennskab her havde forledet ham fra hans sædvanlige Sanddruehed. Men høilig frygter jeg, at denne Samling af idel Smaating vil blive et vigtigt Document for dem, der nægte mig hin hæderfulde Titel. Jeg vil ikke nægte, at jeg engang har drømt om at vinde Adkomst dertil; men hvo der først faaer Smag paa at dvale under Lycæets Plataner, bestiger sjælden Parnasset siden med den Fyrighed og Kraft, som er fornøden, hvis man vil naae dets laurbærkryggede Top.

Man venter maaskee en Undskyldning, fordi disse Forsøg ere udeblevne; men det er Forfatterens hæleste Ønske, at man ikke maae finde, de endnu ere komne for snart, og at han burde holdt dem længere inde, for at give dem mere Fuldstænding og indvortes Værd.

Den 5 Februari 1794.

K. L. Rahbek.

Indhold.

I n d h o l d .

1. Da du fremsteeg Side 3 u. t. Mel. For Norge Kæmper's Fødeland.	4. O Norges Eftersaand 12 u. t. Mel. Vær du vort Selskabs Eftersandinde.
2. Held Fyrsten, som er lyset Ven : : 6 u. t. Egen Melodie.	5. Vore elskte Søstre : 15 El. S. m. F. Mel. Nabulæ's Salighed.
3. Barndoms Lyk : 9 u. t. Mel. At vi ere Vorn tilsammen.	6. Stille Veemod's søde Taarer rinde : : 18 D. N. G. m. F. Egen Melodie.
	7. Og

M i n. betyder Minerva.

D. N. G. Odense Nytaarsgave.

N. f. D. Nytaarsgave for Damer.

El. S. Elusfange.

P. S. de hos Schulk udkomne Poesiesamlinger.

D. S. Danske Tilskuer.

m. B. muntre Bibliothek.

Sch. S. Schulk's foranstillede Sange.

u. t. hvad ikke tilforn er offentlig trykt.

m. F. med Forandring.

o m a r b. hvad aldeles er omarbejdet.

7. Og er vor Jord end fuld af 21
u. t.
Mel. Du Plet af Jord.
8. Hver som hylder muntre 25
D. L. m. F.
Mel. Fylde hver sit Glas.
9. Brødre! hvorfor flyde 28
Sch. Sange. Egen Mel.
10. Forgæves Glædesfange 32
u. t.
Mel. Det første Glas, som
11. Frieheds, Venkabs, Glæ-
dens Sæde 35
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.
12. Bedste mellem alle Fædre 38
Trib. Samme Melodie.
13. O Salage! hvo danned dig 41
Sch. S. Egen Mel.
14. Saa iler du bort 44
u. t.
Mel. Nyd fyldte Kion Sired.
15. Knæle, hvo lyfter 46
u. t.
Mel. Skaberens Skud'.
16. Min Sang, min Lina 48
D. N. G.
Egen Mel.
17. Den første Sang 52
Sch. S. m. F.
Egen Mel.
18. Brødre! I som Wiisdom 55
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.
19. En Ekaal for hver 59
Cl. S. m. F.
Mel. Ekaal for den Mæ med.
20. Tung er Veien giennem 61
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.
21. I elskte Brødres Kreds 64
P. S. m. F. Egen Mel.
22. O hvor lykkelig er den 66
Sch. S. m. F. Egen Mel.
23. Der er paa Jorden 69
D. L. m. F.
Mel. Nu bort med alskens.
24. Lad os drikke 73
Cl. S. Egen Mel.
25. Man trættes nu saameget 75
u. t.
Mel. Nu bort med alskens.
26. Der var engang en tapper 78
Cl. S. m. F.
Bekjendt Mel.
27. Bort I Frieheds Prædikans-
ter 81
D. L. m. F.
Mel. Eier jeg en lumpen Daler.
28. Kom, Brødre! lad os 83
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

29. De Menneſker vide ſaalidt 86
El. G. m. F. Bek. Mel.
30. For Studiigaardens : 88
u. t.
Mel. Nu hort med alſkens.
31. Der var en Lov : 91
El. G. m. F.
32. Skal den hedde viis : 93
El. G. m. F. Eg. Mel.
33. De Dage bortiile : 95
u. t.
Mel. Det ſtummente Bægger.
34. Vinen er i Fryd : 97
Minerva.
Mel. Os den viſe Snyak.
35. Lad miltſoge Daarer 99
El. G. m. F. Bek. Mel.
36. Livet man med Grund 101
D. L. m. F.
Mel. Lad din Ungdoms muntre Dage.
37. Brødre hører Stormen 104
El. G. m. F. Eg. M.
38. Nu hort med alſkens 107
El. G. m. F. Bek. Mel.
39. Verden er, ſom man den 110
D. L. m. F.
Mel. Os den viſe Snyak.
40. Al Verden til Feide 112
El. G. m. F. Bek. Mel.
41. Vor Frue og St. Hans 114
Muntre Vib. omarb.
Mel. Hvor herlig, herlig gif det til.
42. Alting paa Jorden 117
D. L. m. F. Bek. Mel.
43. I Ungdoms Vaar 120
u. t.
Mel. Til dette Land.
44. Hviis jeg var riig : 122
El. G. m. F. Bek. Mel.
45. Paa Frihed høres alle 125
El. G. m. F.
Mel. Det første Glas, ſom Dr.
46. Vi April beſtandig rende 128
D. L. omarb.
Mel. Os den viſe Snyak.
47. De gode Gamle ſang 131
El. G. m. F.
Mel. Kong Chriſtian ſtod.
48. At vi ere Born tilſammen 134
El. G. Bek. Mel.
49. Naar heele ſit Levnet 137
u. t.
Mel. Det ſtummente Bægger.
50. Sorge, hvo ſørge vil 139
Morg. Poſt. Bek. Mel.
51. At intet er ſaa ſundt 142
D. L. m. F. Egen Mel.

52. Lad andre raabe : 144
Morg. Post. m. F.
Mel. At Elmgler hæves.
53. Ufsværdige Bog : 148
u. t.
.
54. Mit Levnet bestandig 152
D. N. G. m. F. Egen Mel. C. C.
55. Der hændte fig engang 156
Cl. C. m. F. Egen Mel.
56. J eensom Lund en Rose 159
Sch. C. m. F. Egen Mel.
57. Himmens Fakkell : 161
u. t.
Mel. At vi ere Værn.
58. Hr. Nielsmus han sidder 164
P. C. m. F.
59. Der var en Ekke : 169
D. N. G. m. F. Egen Mel.
60. Klare Kilde! elskte Lund 171
Sch. C. m. F. Egen Mel.
61. Hun borte er, forgiæves 174
D. N. G. m. F. Egen Mel.
62. En Natfiel saa ndimng 176
D. N. G. m. F. Egen Mel.
63. De Stierner, de tiindre 178
N. f. D. m. F.
64. O Ven! du venter mig 180
Conserve dans votre ame
af Gluts Iphig.
65. Sov bedste Dreng : 182
D. N. G. m. F. Egen Mel.
66. Vort Fædeland var altid 185
Cl. C. m. F. Det. Mel.
67. Kong Carl laae med 189
Min. m. F.
Mel. Noffs Skattefonge.
68. Den heele Landsbne 195
P. C. m. F. Egen Mel.
69. Nys drømte jeg : 199
Sch. C. m. F. Egen Mel.
70. Den fromme Frue Signe 202
Min. m. F.
Mel. Hr. Torvald, Frue Signe.
71. Himmel! mine Klager 207
P. C.
Mel. Darf ich nicht zu klagen.
72. Mariehoien : : 208
Min. m. F. .

Lyriske Digte.

Lyriske Digte.

Til Fædrelandet.

Da du fremsteeg af Havets Skib,
O Danmark! i din Ynde,
Fra Skyerne en Stemme løb,
Dig Lykke at forkynde:
Held dig, nyskabte Danmark! Held!
Du aldrig, aldrig vorde Træl!
Dig være Frihed Lykkens Bæld!
Og aldrig det hentesres!

Og skion vi Frihed's ædle Aand
 Hos vore Fædre spore;
 Den halve Jord bar Romerbaand,
 Men stolte Rom bar vore;
 Til Krig stod Fædrenes Attrae,
 De lagde andre Lænker paa;
 Men aldrig fremmed Nag man saae
 Paa danske Skuldre hvile!

En Tidspunct mørk og sørgelig
 Dog kom til Hovmod's Glæde;
 Den sine Brødre fik ved Sviig
 Paalistet Trældomskaede.
 Da væbned' Danmark's gode Aand
 En Mands og en Svanes Haand,
 De knuste hine Trældomsbaand,
 Og frie blev danske Borger.

Dog flirred' end om Bondens Fod
 Den tunge Slavekiæde;
 Men mangen ædel Mand fremstod
 Fra Trældom ham at redde;
 Til Landets fromme Fader lod
 Det høie Raad om Bondens Nød,
 Og Christian Bondens Lænker brød,
 Og Danmarks Skytsaand smilte.

Og ofte, ofte smiler han
 I Fader Christians Dage,
 Han ofte høres til sit Land
 Den Varsel froe gientage:
 Fortien, mit Danmark! o fortien
 Din Frihed ved at skatte den,
 Og elske hver dens sande Ven,
 Din Prinds, din gode Konge!

M u r e r s a n g

for Kongen og Kronprindsen.

Held Tyrsten, som er Lysets Ven
Og elsker Sandheds Fremme,
Som nidfiær jager Mørket hen,
Og hædrer Folkets Stemme.
Den gode Tyrste hædrer den,
Kun han, kun han er Sandheds Ven,
Derfor skal Sandhed og igien
Hans Lovsang frede istemme.

O leve Danmarks Christian!
 Vor gode Konge leve!
 I dit det lykkelige Land
 Lør Lyset frit omsvæve;
 Vel maae du dette have kjær,
 Det viiser dine Børn dit Værd!
 Og alles, alles Bøn det er:
 Vor gode Konge leve!

Og leve, leve Frederik!
 Hans Søn, hans Ven, hans Støtte!
 Hvert Hæd af Christians Haand vi fik,
 Vi see hans Søn beskytte;
 Ham Sandhed har til nidkiær Ven,
 Thi elsker den ham troe igien.
 O leve, leve Folkets Ven,
 Og Thronens første Støtte!

I disse Lys vort Lys sig her
 Saa frit og trygt udbreder;
 I deres Værn vort Arbeid er,
 De frede vore Glæder.
 Hver Gang vort Lys vi tænde her,
 Det klart bestraalet disse Værd!
 Og Brødres første Ønske er
 For deres Held og Hæder.

Vor store Mester! Lysets Ven!
 Som dig i Sandhed glæder,
 Med Velbehag du skuer den,
 Der dine Spor betræder!
 Hør da vor Bøn, giv disse to,
 Som Fyrster og som Fædre free!
 Sign dem med Landefred og Roe,
 Med Danmarks Held og Hæder!

Wenne-

V e n n e s a n g .

Barndoms Lyst, og Barndoms Smerte,
 Som en Taage svinde hen,
 Tidlig trænger Barnets Hjerte
 Dog til ligeaarig Ven!
 Somme er udøste Glæder,
 Veedst den Graad, man eensom græder,
 Livet øde uden Ven!

Andre Sorger, andre Glæder
 Rive munter Yngling hen;
 Elskovs mange Bitterheder
 Lindres deelte af en Ven;
 Selv den elskte lyffelige
 Maae en Ven sin Lykke sige,
 Hvis han ret skal nyde den.

O! men Ungdoms Sorg er Glæde
 Mod den Lod, som forestaaer;
 Dagens Byrde, Dagens Heede
 Føles først i Manddoms Aar;
 Men hvad Modgang, Sorg, og Møie,
 Magte vel den Mand at bøie,
 Ved hvis Side Venstreb gaaer?

Tung paa trætte Olding hviler
 Alderdommens kolde Haand,
 O men ogsaa ham tilsmiler
 Vensteb Mod, og Kraft, og Aand;
 I jævnnaarig Kreds oprinde
 Med forgangne Dages Minde
 Gienstik af de Dages Aand.

Du, som gav vor Barndom Glæder,
 Du vor muntre Ungdoms Lyst,
 Du vor raske Manddoms Hæder,
 Bliv vor svage Eldes Trøst!
 Vensteb! sank os da at drage
 Mindet af din Vaar tilbage,
 Og fornye dens skyldfrie Lyst.

Til

det norske litteraire Selskabs
tyvende Stiftelses-Dag den 30 April 1792.

O Norges Skjtsaand! ynd vor Glæde!
 Selv stifted du vort Broderlag;
 Selv bygged du dig her et Sæde,
 Beskyt det til din sidste Dag!
 O see vor Fryd, og hav den fix,
 Og evig vor Beskytter vær!

Da du vort Selskabs Grundsteen lagde,
 Stod Venkabs Skjtsaand froe derhos,
 Og Haand i Haand han dig tilfagde,
 Saa vmt, som du, at elske os.
 Du vor Beskytter evig vær!
 Dit Tempel da og Venkabs er!

Hans

Hans Ord de hulde Muser hørte,
 Og gientog det med freidigt Smil;
 Tit her Vierist Luth de rørte,
 Og norske Sønner sang dertil;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og Norden faaer sit Pindus her!

Du vinkede, og Skiemt, og Glæde
 Strax paa dit Vink fremiulte da,
 Her bygged begge sig et Stæde,
 Og Sorger flygted bort herfra;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Da throne Skiemt og Glæde her!

Her saae du Norges Sønner brænde
 For Norges Vre, Norges Held.
 Her gav du Sangen Kraft at tænde
 Fordoblet Gld i Nordmands Siæl.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Da samles ægte Nordmænd her!

Vliid du modtog med aabne Arme
Hver Broderrigets ædle Søn;
Der elskte dig med Nordmands Varme,
Og sandt i Nordmænds Agt sin Løn.
Du vor Beskytter evig vær,
Og danske og norske er Brødre her!

Vor Skjtsaand! elsk dit gamle Sæde!
Vilg aldrig fra vort Broderlag!
Tit lad os hylde dig med Glæde,
Saa sand, saa reen, som denne Dag.
O see vor Fryd, og hav den flær,
Og evig vor Beskytter vær!

Sang til Søstrene.

Vore elskte Søstre leve!

Brødre! stemmer i med mig!

For enhver den ædle svæve,

Com han har udkaaret sig!

Sngen dermed sig undskyldte,

At hans Tiid ei kommen er!

Hver, som Venffabs Lov kan hylde,

Elste, thi han er det værd!

Vort

Bort fra os, hvo grusom krænker
 Den, han Haand og Hjerte gav!
 Han gir Hymens Baand til Lænker,
 Ægteskab til Elskovs Grav.
 Bort med hver, som falsk kan svige
 Den, der var ham kjær, og huld,
 Hvo bedrage kan sin Pige,
 Er som Ven ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,
 Som sin Mand er huld og troe;
 Lindrer ham de mørke Dage,
 Og forsøder ham de fro.
 Hvem en saadan Biv er vorden;
 Og der føler hendes Værd,
 Han har Himlen her paa Jorden,
 Han er Glædens Giver kjær!

Leve Pigen, som indtager
 Dmme Yngling uden Sviig,
 Og hans Sæl til Dyden drager,
 Ved at drage den til sig!
 Mangen Ynglings Skjætgudinde
 En elskværdig Pige var;
 Kan han blive Dyders Fiende,
 Som hun elsker, og hun har?

Lever længe lykkelige,
 Elskte Koners omme Mænd!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Borde elsket ømt igien!
 Hver, hvis Blik end frie omsvæve,
 Snart i Amors Lænker gaae!
 Alle vore Søstre leve,
 De vi har, og end kan faae!

S a n g
efter Eschenborg.

Stille Beemods søde Taarer rinde,
Laura, disse ofrer Elskov dig,
Levende omsvæver mig dit Minde,
Siælden, siælden undes dette mig!
Føl, o føl, med hvilken grusom Kulde
Mismod hviler paa din arme Ven!
Dieblig hensnige kummerfulde,
Glædens Dage, som et Lyn, svandt hen.

Dog anslag dig ei; thi før jeg lærte
 Først at kiænde Kiærlighed og dig,
 Venſkab længe alt til grufom Smerte
 Troeløs smilende indvied mig.
 Mangen Taare randt ved Venners Grave,
 Fleer aftvang mig falſke Venners Svig;
 Venſkab, Himlens allerbedſte Gave,
 Kun til grufom Marter ſendtes mig.

Du min Lod ei over dig maae drage,
 Ei dig græmme med og over mig;
 Ei til Sorg, ei til miſmodig Klage,
 Nei til Glæde ſkabte Himlen dig.
 O forglem, forglem, hvor tit mit Hjerte
 Har i Blik og Ord forraadet ſig.
 Villig vil jeg bære al min Smerte!
 O kun ei! kun ei bedrøve dig.

"Grædende du Graad mig vil forbyde!

Svarer du, og græder bitterlig:

Græd et selv, og jeg dig strax skal lyde,

Vær du glad, da er jeg glad med dig!"

Laura! lad kun disse Taare rinde,

De hufvate, trøste, muntre mig!

O! og tænk, og tænk dig selv, Veninde:

Om de eengang lønnedes med dig!

Froe jeg vilde mindes dem, og male

For min Laura, hvad jeg fordum leed,

Du hver Sorg med syvfold Fryd betale,

Give Kiærlighed for Kiærlighed;

Men forskyder Skiæbnen Vilhelms Klage,

Følg dens Vink, forglem min Sorg, min Ild!

Før jeg skulde mørkne dine Dage,

Laura! da forglem, at jeg er til!

Til
 en ædel Læges Bryllupsdag.

Dg er vor Jord end fuld af Plager,
 De glemmes let ved elsket Bryst,
 Den Mand, en kjærlig Viv ledsager,
 Gaaer Livets tunge Vej med Lyst;
 Da Herren i retfærdig Harme
 Tog Adam ud af Paradis,
 Vor Fader i sin Evas Arme
 fandt Trøst, og glemte sit Forlis.

Din Kunst, dit Kald, dit sømme Hjerte
 Dig aabne Sørge-scener, Ven!
 Thi for at lindre Brødrers Smerte,
 Du søger, søger, deeler den.
 Og stor er ædel Læges Glæde,
 — O den har ofte lønnet dig —
 Naar frelst Broders Liv og Spæde
 Omringe ham med Glædeskriig.

Men skundom saae du Brødre lide,
 Hvis Nedning Skæbuen nægted' dig;
 Saae maalløs Hustrues Hænder vride,
 Og hørte Børns forgiæves Skriig,
 Med blødende, med martret Hjerte
 Du fleed dig sorgfuld bort fra dem,
 Af uforstyldt og ædel Smerte
 Nedtrykt at flye til eensomt Hiem.

Men

Men Himlen elsker sligt et Hierte,
 Du fik en Biv til Løn og Trøst;
 Om hun udlokke vil hver Smerte,
 Og deele den med færligt Bryst;
 I Diet ædel Graad skal tindre
 Ved Brødre's tunge Lidelser,
 Og sødt det skal din Smerte lindre,
 At see, at føle hendes Værd.

Og naar det undes dig at redde
 En elsket Fader eller Mand,
 Hun deeler ikke blot din Glæde,
 Og stolt sig fryder ved sin Mand;
 Nei, hines Lykke froe hun nyder,
 Hvis Dages Lyst du reddet har,
 Og henrykt i din Arm sig fryder,
 Som om du selv den frelste var.

Føel, Broder! føel din fulde Lykke!
Fortlen den, ved at føle den!
Sand Elskovs Fryd kan intet rygge,
Selv Tiden kun forøger den.
Nyd, elskte Broder! dine Dage
I Kiærligheds og Venfæls Lyst.
Du al din Stræbens Løn modtage
Bed din Elises omme Bryst!

S a n g

efter Kelgreen.

Hver, som hylde muntre Glæder,
 Holde deres Fæst i Dag;
 I vor Vin boer Held og Hæder,
 Viisdom, Mod, og Vid og Smag!
 Helte der maae Manddom hente;
 Skjaldens Aand boer i hans Glas;
 Gamle Odin selv erkjændte,
 Valhal uden Vin var Fias.

Dog, som Vand mod Bacchi Gave,
 Viinen er mod Kiærlighed;
 Skionheds Læber Nectar have,
 Som vi meer beruses ved.
 Daarlig den sit Liv forsøder,
 For at opnaae frugtløst Navn,
 Hvo dets Kummer ei forsøder
 I en elsket Skionheds Favn.

Bacchus selv med Lyst erkiender,
 Elskov meer end han formaaer;
 Skienket i af Skionheds Hænder
 Viinen dobbelt Gødhed faaer.
 Elskov Glædens Moder være,
 Glædens muntre Børn er vi!
 Naar vi Bacchi Krandsø bære,
 Myrth'er flette vi deri.

Snart maaskee vor Stierne iler
 Ned ad Vesterhimmelen,
 Snart sit Affkeeds-smil den smiler,
 Snart for evig slukes den.
 Troe derfor ei Haabets Morgen,
 Nyd den Dag, der til dig leer,
 Ingen, ingen er dig Borgen,
 Slig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer bløde,
 Synges ei i Vennelag;
 Hisset idel Skygger møde
 Vore omme Favnetag.
 Brødre! lad os da paaskønne,
 At endnu vi ere her.
 Leve alle vore Skønne!
 Leve hver, som har dem kjær!

Troßt mod mange Elags Taare.
 efter Overbeck.

Brødre! hvorfor flyde
 Taarer uden Tal!
 Mange Suf frembryde,
 Som ei høres skal.
 Bort med Rlynk og Klage!
 Hvor er eders Mod?
 Efter bittre Dage
 Bliver Enden god.

Min-

Mindes eders Fader,
 Og hvor god han er;
 Aldrig han forlader
 Sine Skabninger.
 Han i Nød os sender
 Sit uventet Trøst;
 Sit han kjærlig vender
 Smerten om til Lyst.

Al! vi blinde, svage
 Kiende ei vort Vel,
 Det, hvorved vi flage,
 Ofte er vort Held.
 Meget her i Live
 Ei vort Sind anstaaer;
 Lad os bedre blive,
 Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet
 Sand Fortrøst til sig,
 Giennemvandrер Livet
 Tryk og lykkelig.
 Jorden og dens Brimmel
 Agter han ei meer,
 Naar til Herrens Himmel
 Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
 Da os falden paa?
 Livet, og dets Rummer,
 Som en Drøm forgaae.
 Matten snart henvinder,
 Drømmen flyer med den,
 Og en Dag oprinder
 Skien, som Himmelen.

Hvo fun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal!
Der al Sorg vi glemme,
Held os, held os da!
Der vi free istemme
Et Halleluja.

Afskeeds.

Afskeedsang
til Digteren Kein
i det norske litteraire Selskab.

Forgiæves Glædesfange lyde,
Forgiæves de til Fryd indbyde,
Den smiler ei til dette Lag.
Han, paa hvis Vink den muntre Glæde
Saa ofte tog blandt os sit Sæde,
Udrives af vort Favnetag.

Og du vort Selskabs Sanggubinde!
I Dag selv dine Taare rinde;
Selv dig nedbøier Sorgens Vægt.
I Keint du sorgfuld seer bortdrage
Den eeneste, du har tilbage
Af ædle norske Digterflægt.

Eaa

Saa glad, saa henrykt nys du hørte,
 Hvor sødt hiin Teiers Luth han rørte,
 Som af sin Viibes Haand han tog;
 Og Gratierne om dig iilte,
 Og lyttede paa ham, og smilte,
 Som da din Viibe Luthen slog.

Og da sit Norges Sag han talte,
 Og for dets unge Fyrste malte
 Dets Bødler og dets Hæderemænd;
 Da steg af Fryd dit store Hjerte,
 Af Norges Skjtsaand du begjærte
 En Gegefrands til eders Ven.

Skion er, o Kein! din Digterære!
 Dog er din sande Noes at være
 En ægte Nordmand, Brødres Ven!
 Thi skal dit dyrebare Minde
 I norske Selskab ei forsvinde,
 For norske Selskab svinder hen.

Tænk da med Venſkab tit tilbage
Paa os, og paa henfarne Dage
Som her i Glæde ſvunde hen!
Gaae, hvor du gaaer, til Held og Glæder!
Vær Muſers Yndling, Norges Hæder,
Vær lykkelig, og vær vor Ven!

S a n g,

for det borgerlige Selskab

ved deres nye Klubværelses Indvielse.

Friedes, Venskabs, Glædens Sæde,

Brødre! her skal vies ind.

Det indvies maane med Glæde,

Med oprigtigt Vennesind.

Alle Glas nu fyldte være!

Alle Brødre stemme i!

Denne Skaal er hver til Vre,

Som er Ven, og froe, og frie.

Mangen Aften her bortille
 I uskyldigt Vennelag!
 Borgeren her finde Hvile
 Efter vel anvendte Dag!
 Stedse her et Fristed blive
 Mod al falsk og kiedsom Evang!
 Skyldfrie Munterhed oplive
 Det med Viin og Spøg og Sang!

Mangt et ærligt Venskab blive
 Knyttet her paa dette Sted!
 De vort Selskab Styrke give,
 Og befæste Eenighed!
 Kun den gode Borger finde
 Udgang til vort Vennelag!
 Sic vi da i frydsfuldt Minde
 Skal gienfalde denne Dag.

Friedheds, Venstabs, Glædens Sæde
Brødre! nu vi vle ind,
Vie det med skyldfrie Glæde,
Med oprigtigt Vennesind.
Alle Glas nu fyldte ere,
Alle Brødre stemme i:
Denne Skaal er os til Ære,
Vi er Venner, frøe, og frie!

Til
 min Faders Fødselsdag
 den 17 September 1791.

Bedste mellem alle Fædre!
 See vor Fryd, og hav den kjær!
 For Din Fødselsdag at hædre
 Den vor bedste Høitid er!
 Længe, længe, længe være
 Du Din omme Mages Fryd,
 Venners Glæde, Dines Ære,
 Og vort Mynster ved Din Dyd.

Tak for hver en Times Noie,
 Du for os opofret har,
 For hver Gang Dit skarpe Die
 Paa vor Vandring hæftet var!
 For hver Gang Dit smilende Hierte
 Ved vor Glæde glædte sig,
 For hver Fare, for hver Smerte,
 Som Du deelte faderlig.

Han, som flige Fædre lønner,
 Alles Fader lønne Dig!
 Gid enhver af Dine Sønner
 Dig maae vorde værd og liig!
 Dine Døttre ligne hende,
 Som er Dine Dages Fryd.
 Verden med Beundring kiende
 Eders Børn paa Eders Dyd!

Da skal ingen Adels være
Hæderlig og skøn som vor!
Dydens skønne Vei til Ære
Vandre vi i eders Spor!
Mangen, mangen Dag skal være
Eder skøn, som denne nu!
Ingen, ingen Fader være
Lyffelig og glad som Du!

L a l a g e
e f t e r B i r g e r .

O Lalage! hvo danned' dig,
Saa huld, saa skøn, saa elskelig?
Den Gud, der eene frembragt har,
Hvad skönt der bliver, er, og var.
O Lalage! han danned' dig
Saa huld, saa skøn, saa elskelig!

Hvo gav dig Diet blaat og lyst?
Hvo hvælvede det hvide Bryst?
Den Gud, der hvælved' Himmelen,
Og Lyb og Skønhed skænkte den.
Han gav dig Diet blaat og lyst,
Han hvælvede det hvide Bryst.

Hvo farvede din Kind saa blid
 Som Rosen rød, som Lilien hvid?
 Han, han der mestred Rosen af,
 Og Lilien Sneens Hvidhed gav.
 Han farvede din Kind saa blid
 Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang?
 Han, som gav Philomeles Næst
 At skænke veemodblandet Lyst!
 Han gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede dit skønne Liv
 Saa rankt, som Nør, saa mygt, som Siv?
 Han, han, for hvem i Ydmynghed
 Hver Phidias maae knæle ned!
 Han dannede dit skønne Liv
 Saa rankt, som Nør, saa mygt, som Siv.

Hvo

Hvo har nedlagt med kjærlig Haand
 I skønne Krop den skønne Aand?
 O hvo har gjort det, uden han,
 Som Himlens Engle skabe kan?
 Han har nedlagt med kjærlig Haand
 I skønne Krop den skønne Aand.

Hvo gav den Yndige til mig,
 Hvo gjorde mig saa lykkelig?
 Han, han, hvis store Jdræt er
 At signe sine Skabninger;
 Han gav den Yndige til mig,
 Han gjorde mig saa lykkelig.

III

e n B e n ,

som reiste til Indien.

Eaa iler du bort fra vort sukkende Bryst,
 Og følger din Lykkes befalende Røst!
 Paa første Befaling adlyde man den,
 Thi ellers maaskee den ei kalder igtien!

Vi Hastings's Rigdomme ønske dig ei,
 Din Verlighed affkyer Hastings's Bei;
 Men skønner Fortuna paa redelig Flid,
 Du hende vil lære at vorde dig blid.

Vel=

Veldædigt skal Venſkab omſvæve dig der,
 Og lønne med retſkaſne Venner dit Værd;
 Hun alleſteds throner, hvor Menneſker boe,
 Og aldrig hun ſuffer, hvo hende var troe.

Maafkee ogſaa Himlen der glemte til dig
 En Pige, hvis Hierte ſkal gjøre dig riig;
 Thi Ynde og Dyd har Naturen udſpreed
 Fra Pol, og til Pol i ſit ſignede Fied.

O bliv da, bliv yndet, og elſket, og riig,
 Men tænk dog paa os, ſom tit tænke paa dig!
 Til Venſkab iblandt os har miſtet ſit Værd,
 O Ven! din Erindring vil blive os fiær!

Til
en Vens Bryllup.

Kuale, hvo lyster for Lyffkens Gudinde,
 Søge Lyksalighed fra hendes Haand!
 Alt, hvad saaledes bortkastes i Blinde,
 Fristede aldrig den Tænkendes Aand,
 Og Dydens og Venskab og Kiærligheds Fryd
 Bortskænke kun Kiærlighed, Venskab, og Dyd.

Daarlige Rige sit Raimmon udspreder;
 Phryner og Mundvenner fylde hans Sal;
 Stormanden ødler med Høihed og Hæder,
 Sig at tilkiøbe, hvad ikke er fal.
 Vor Skytsaand til Væe den Sandhed skal staae,
 Hvo Venskab vil høste, han Venskab maac saae.

Broder

Broder du saaede med gavmilde Hænder
 Broderligt Venſkab i Brødrenes Bryst,
 Og i vor Glæde i Dag du erkiender,
 Venſkabets Skytſaand velsignte din Høſt;
 Dog ofte og længe det var jo din Noeſ,
 Vi alle dig elſkte, ſom du elſker os.

Og ſom du vidſte vort Venſkab at vinde,
 Vandt du og Kiærligheds herligſte Løn;
 Blidt, ſom en Maidag, dit Liv ſkal henrinde,
 Eden ved Eva førſt Adam blev ſkøn.
 Som Stiernenats Skumring mod Middagens Lys
 Er Venſkabets Favntag mod Kiærligheds Kys.

Held den, der eier en troeſt Veninde,
 Og der forſtaaer ſin Lykſaligheds Værd!
 Sorgerne for ham ſom Drømme henſvinde,
 Daarernes Glæder ham Skyggeværk er.
 O Ven! ſom dit Hierte din Lykke er ſkøn,
 Nyd længe dit Venſkabs, din Kiærligheds Løn!

L i n a

tildeels efter det tydske.

Min Sang, min Lina! er for dig!
 Min Musa er mit Hjerte.
 Du selv at synge lærte mig,
 Da du mig elske lærte;
 Thi er og du og Kiærlighed
 Alt det, din Ven at synge veed!

Gaa mangan Gang jeg bragde dig,
 Og saae dig huld den tage!
 O den Gang var jeg lykkelig!
 Men nu min Sang er Klage!
 Ei meer skal Smil og Tak fra dig
 Mig gjøre stolt, og glad, og riig.

Du

Da reves bort fra dette Bryst,
 Og intet meer mig glæder,
 Naturen al sin rige Lyst
 Forgæves om mig spreder.
 At i dens moderlige Favn
 Jeg dobbelt føler Linas Savn.

Hvorhen mit Die vender sig,
 Det møder Linas Minde,
 Strax flyr det alt, og søger dig;
 Dig kan det ikke finde!
 Og naar jeg mindes, savner dig,
 O hvad! hvad kan da fryde mig?

O skønne Lina! hvo dig saae,
 Hvad Syn kan ham fornøie?
 Er blidest Maidags Himmel blaa,
 Og venlig, som dit Die?
 Er Rosens Rødme halv saa fin
 Saa stærk, saa huld, saa skøn, som dit?

Saa fion I finde Lillien,
 I Lina skulde kiende!
 Forvoren, Krumpen, sort er den,
 Og grim og leed mod hende!
 Og hæs er Nattergalens Sang
 Mod hendes Tales Trylleklang!

O hver en Sorg forsvandt for den,
 Som Sne for Solen svinder;
 Men nu, hvor jeg mig vender hen,
 Ny Sorg for mig oprinder;
 Selv ærligt Venstabs smme Trøst
 Opriver Saaret i mit Bryst!

Har den for Jordens Glæder Smag,
 Der Himlens fik at kiende?
 Hvad ere Venstabs Favnetag
 For den, der kyske hende?
 Og naar jeg Dyd og Omhed seer,
 Jeg mindes, savner Lina meer!

O kom! o kom igien til mig!

Jeg atter Fryd skal finde!

See! Glæderne omsvæve dig,

Som deres Herskerinde!

Alt, alt jeg har, naar du er her!

Alt savner jeg, du borte er!

Men skal jeg, skal jeg savne dig,

Og med dig al min Glæde,

Den Trøst skal intet røve mig,

Min Lina! dig at quæde!

Ei meer du hører, lønner mig!

Men evig skal jeg synge dig.

Venskabsbaand

efter Voss.

Den første Sang i Vennelag
 Forkynde Venskabs Værd!
 En Venskab uindviet Dag,
 Forloren, misbrugt er;
 Og medynkværdig er den Mand,
 Som Venskabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik saae Gudheds Gud
 Til Støvet's tunge Lod;
 Men Venskab af hans Haand gif ud,
 Da steg vor Kraft, vort Mod;
 I Glædens BægtSkal lagdes det,
 Og strax blev Sorgens Skaal saa let.

At elske, og at elskes, er
 Det Rabtes store Daand,
 Den tamme Fugl vi have kjær;
 Der pikker af vor Haand;
 En troefast Hund er Hyrdens Lyst,
 En Vedderkop den fangnes Trøst.

Men skyfold lykkelig er den,
 Der føler Venstabs Værd,
 Og der velsigtes med en Ven,
 Som har ham ærlig kjær;
 Som troefast deeler Sorg og Fryd,
 Undskylder Feit, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk,
 Da Adam eene var:
 Men Himlen boer i hver en Øst,
 Hvor Venstabs Tempel har.
 Og Vand og Brød er Herreret,
 Naar Venstabs Fryd forsøder det.

Hver Daad, og Tanke, Vee, og Vel,
 Hvert Glimt af Sorg og Lyst,
 Hvad der oprinder i vor Siæl,
 Betroes Vennebryst.

Da vorte Fryd, og Sorg svandt hen,
 Naar troefast Venfkab deelte den.

Nu Venner! det er Venfkabs Staal!
 Det Venfkabs Heltid er!
 Det give Fryd, og Trøst, og Taal
 Til hver, som er det værd!
 O gld vi i dets Rosenbaand
 Maae vandre evig Haand i Haand!

M u r e r s a n g

t i l S ø s t r e n e .

Brødre! J, som Viisdom dyrke,
 J som have Skønhed kjær,
 J, hvis Arbeids Maal er Styrke!
 Vore Søstres Skaal det er.
 Deres Skønhed os opliver,
 Viisdom hoer i deres Raad,
 Deres Omhed Styrke giver
 Til saa mangen ædel Daad.

Held den Yngling, som sit Hjerter
 Til en ædel Pige gav,
 Kierlighed hver Dyd ham lærte,
 Som hans Møe bestaaes af.
 Dobbelt let vi Mølen finde
 Med den utilhugne Steen,
 Naar en søsterlig Veninde
 Først har forberedet den.

Mørke, tunge, lidet blide
 Ere tit vor Manddoms Fied;
 Som en Rosenvei de glæde,
 Lettes de ved Kierlighed;
 Aldrig kan den Mand forsage,
 Aldrig finde Pligten svar,
 Som i sin og elsket Mage
 Hver en Dyds Belønning har.

Hvem vor Mester ret vil signe,
 Signer han med Faderfrnd,
 Signer han med Børn, der ligne
 Faderen i Værd og Dyd.

O! men dobbelt, dobbelt glæder
 Disses Værd og Dyd hans Aand,
 Naar hans smme Viv dem leder
 Dydens Vei med Moderhaand.

Naar nedbøiet Olding sukker
 Under Lidelser og Nar;
 Naar for ham den Grav sig luffer,
 Hvortil al hans Pængsel staaer,
 Held ham, hvis en kiarlig Mæge
 Da hans Trøst og Lindring er!
 O! i Sorgs og Sygdoms Dage
 Føles dobbelt hendes Værd.

Venner! Brødre! Mænd, og Fædre!
Vi som have Skønhed kjær,
Vi som Styrken søge, hædre,
Vi hvis Formaal Blissdom er.
Leve vore Dages Lykke,
Som forsøde Sorg og Fryd,
Denne skønne Bygning's Smykke,
Skønhed, Ynde, Aand og Dyd.

V e n n e s a n g .

En Skaal for hver, hvis Hierte og hvis Haand
 Paa Broders Vink er altid villig reede;
 Der tager Deel med munter Skyldfrie Mand
 I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde;
 Han anseer hver Dag for spildt og ød,
 Som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deeler Venners Fryd
 Og Venners Sorg med lige aabent Hierte;
 Der glæder sig ved deres Værd og Dyd,
 Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
 Han, i Spøg og Alvor lige fast,
 Svigter aldrig, om end Himlen brast.

Gid Venſkab huldt nedsmile til enhver,
 Som i dets Smil ſin Held og Fryd kan finde?
 Det ſkænke ham de Venner, han er værd,
 Og meer end alt, en trofaſt og Veninde!
 Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Maal,
 Det er Venſkabs, det er vores Skaal.

S a n g

i det norske litteraire Selskab
ved Hr. Amtmand Meldahls Bortreise.

Lung er Veten giennem Livet,
Over Klipper løber den;
Verligt Venskab os blevet givet,
At forsøde Vandringen.
Held, o Held den lykkelige,
Der kan vandre med en Ven!
Som en Dands med elsket Pige
Reisen let ham iiser hen!

O! men var en saadan Lykke
 Ei for stor for Mennesker?
 Venstabs Haand at sønderrykke
 Skæbnen altid reede er.

Brødre! iiler da at nyde
 Hvert et Glimt af Venstabs Fryd!
 Snarlig, snarlig maae vi hyde
 Hver en Fryd et tungt Farvel.

Haand i Haand til Fryd at iile
 Venstabs her os samlet har,
 Mange alt i Graven hvile,
 Som vort Samfunds Hæder var.
 Mange, mange Savn oprives
 I hver Broders Bryst i Dag;
 Da en elsket Broder rives
 Vort fra dette Vennelag.

Glad

Glad du Brødre's Glæde deelte,
Lindred' deres Sorg med Lyst,
Trønder's gamle Nand befælte
Med sin ædle Ild dit Bryst.
Jil, og bliv, hvad du fortæner,
Elsket, æret, lykkelig!
Men forglem ei gamle Venner,
Ingen Tid de glemme dig.

M u r e r s a n g t i l S l u t n i n g .

J elste Brødres Kreds, blandt festlig høie Glæder
Blev denne Aften endt.

Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,
Har aldrig Daaren flendt.

Thi ei Bacchanters Larm, ei Daarstabs kaade Latter
Er Fryd for Ordnenes Søn,
Nei! majestætisk mild hans Fryd er Viisdoms
Datter,
Og som sin Moder kæn.

O! gid vi ofte her maae samles dydig glade
I viis Fortroelighed.

Og aldrig dette Sted ubedrede forlade.
Men mindes troe vor Fæd,

Gid bedre Mennesker, og bedre Statens Sønner
 Vi gaae fra Alstret her,
 At hver, som seer vor Daad, og Dyd og Bilsdom
 Maade faae vor Orden kjær!
 Kiønner

Og hvis den Time slaar, hver ægte Murer tænker
 ' Med glad Erbødighed;
 Hvis Døden een af os sin Glædes Kalk isskænker,
 Han døe med Dydens Fred!

Gid da den Evige, vor Mester i det Høie,
 Ham finde Lyset værd!
 Han henrykt skue da med uformørket Die,
 Hvad vi kun skimte her.

Du, i hvis Navn vort Værk begynder, og fuldender,
 Hør, hvad vi bede her!
 Vi broderligen nu hinanden give Hænder;
 Det høie Midnat er.

Elfsøvsang
for Ægte mænd
efter Voss.

D hvor lykkelig er den,
Der har sig en Viv saa ven;
Skion, og klog, og uden Svlig,
Og i Fromhed Duen liig.

Ham er hver en Nøie let,
Frydfuldt er hvert Aandedræt,
Al Besvær, og Sorg, og Savn
Glemmer han i hendes Favn.

Rom:

Kommer end en Vanhelds Stund,
 Om hans Graad bortkysser hun,
 Og den Vei, han har at gaae,
 Strøer hun kjærlig Roser paa.

Stormed' han end stundum vred,
 Og selv Venneraad ei leed,
 Snart med kjærlig Blik og Nøst
 Gød han Mildhed i hans Bryst.

Englene en Vognborg flaae
 Om det Sted, de hvile paa,
 Thi det kydske Egtebaand
 Knytted' Herrens Faderhaand.

Den med Sønner signer dem,
 Som i Fædres Spor gaae frem,
 Gie Fædrekræft i Arm,
 Fædremod i ædel Barm.

Som de Rosenknoppe smaae
Om udsprungne Rose staae;
Man en yndig Døttre-Haar
Om den hulde Moder seer.

Slig en Viv at være fiær,
Jordens bedste Lykke er,
Og kun den, som Gud har fiær,
Finder han sig Lykke værd.

S a n g

til

Kongens Fødselsdag 1793.

Der er paa Jorden knap et Sted,
 Man drikke kan sit Glas i Fred,
 Hvor Folk ei nappes, eller slaes,
 Undtagen her hos os.

Og slaes man ei, saa spytter man
 I Næverne i mangt et Land,
 Og det er næsten nok saa galt,
 Som om man sloges alt.

I Sommer i Champagne fik
 Sig Tydskken ret en deilig Drik,
 Og mangen Tydsker drak saa stivt,
 At Vinen blev ham Gift.

Men Frankrigs Kellerman kom da,
 Og fulgte dem i Hast dersfra,
 Og godt og vel, om de og først
 Fik slukket deres Tørst.

Men knap faaer Fransken dem paa Dør,
 Før han sit Gienbesøg dem gjør,
 Og gjør sig selv betalt ved Rhin
 For sin Champagnevin.

I Klosterkielderne var der
 En deilig Mængde Sechziger,
 Da tydske Munkke denne Skat
 Med Smerte bad god Nat.

Dog at de Franſke Vinen drak
 Fra Hochheim og fra Bacharach,
 Det havde jeg i deres Sted
 Nok uden Tvivl gjort med.
 Men at de hugge Ranter om,
 Det synes jeg ſlet ikke om,
 Og derfor er det dem tilpas,
 ſfald det gaaer dem fiaſ.

Betragt nu dette Orlogsfærd,
 Hvad Lærdom kan du finde der?
 At du ſkal paſſe paa din Viin,
 Imedens den er din!
 Thi mon ei Tydſklands Munke fandt
 Det gamle Ordsprog alt for ſandt?
 Heel ofte giemmer den til Rat,
 Der giemme vil til Nat.

Dog vi, som sidde her saa trygt,
 Og nyde Vinen uden Frygt,
 Endnu en Lærdom faae vi her;
 Dog den veed alt enhver:
 Den Mand, vi skyldte denne Fred,
 Og heele vor Lykfsalighed,
 Erindres maac med fredfuldt Maal?
 Vor gode Konges Skaal.

V e n n e s a n g .

Lad os drikke
 Vinen, vi som fan;
 Mangen Stakkel har den ikke,
 Men maae drikke Vand.

Værer glade!
 Venner samles her;
 Ynker den, som maae forlade
 Hver, som er ham kjær.

Nyd hver Glæde,
 Før den svinder hen!
 Du for seent da maae begræde,
 Du miskiendte den.

Venstas sanker
 Os til Glæde her;
 Bort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maaket er.

Ingen svige
 Dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Vige
 Være denne Skaal.

B i s e

for det norske litteraire Selskab.

Man trættes nu saa meget her,
 Hvad Klub den allerbeste er,
 Og meer end een har sagt paa Sang,
 At hans har første Rang;
 Jeg vil ei domme mellem dem,
 Men elske Frihed's gamle Hiem,
 Og drikke glad, med bredfuldt Maal,
 Det norske Selskabs Skaal.

Vel sidde Damer ei i Ring,
 Som Glætte flane kan omkring,
 Da Nordens ægte Døttre ei
 Vil gaae paa Daarers Wei;
 Og vi fra Loth den Varsel fik,
 At Qvinder due ei ved Drif;
 Thi skænker Brødre bredfuldt Maal
 Til norske Selskabs Staal.

Her gælder intet Stammetræ,
 Her agtes ei beindlet Fæ,
 Her vrimler ei med Stiernemænd,
 Her sidder Ven hos Ven.
 Det ene Hjertets Adel er,
 Der giver Rang og Adgang her;
 Thi tømmer Brødre bredfuldt Maal
 Til norske Selskabs Staal.

Den ædle Mand, som samled' os,
 Sang nœisom flittig Røngbeds Noes,
 Og bød os følge Fædres Skif
 I Sind og Sang og Drik.
 O lad os iile i hans Spor,
 Og samles tit ved dette Bord,
 Og glade tømme bredfuldt Maal
 Til norske Selskabs Skaal.

S e l f s t a b s s a n g .

Der var engang en tapper Mand,
 Der Teucer monne hedde,
 Han joges af sit Fædreland
 Alt ved sin Faders Brede.
 Hendrevet til en fremmed Strand
 Sit Folk han sammenkaldte;
 Og med sit Glas i Haanden han
 Saaledes til dem talte.

I Brødre ! hidtil meget ondt
 Med mig I have døiet ;
 Og det troeløse Hellespont
 Ved Vinterstide pløiet ;
 Nu teer jer ogsaa her som Mænd ,
 En Polak lides ikke ;
 I Morgen seile vi igien ,
 I Aften vil vi drikke .

Paa denne Verdens falske Hav
 Vi samtlig jo omdrive ,
 Det Raad han sine Brødre gav ,
 Seg vil os alle give !
 Hver Gang man naaer en Ankerplads
 Hvor deilig Drikke vanker ,
 Man hvile bør af sin Seilads ,
 Og villig kaste Anker .

Og da dog ingen slipper frie
For samme Hav at pløie,
Held den, der stundum kan, som vi,
Forglemme Sorg og Møie;
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Sad froe som vi, ved sligt et Vord,
Og mellem slige Venner.

Drille

D r i f f e v i s e .

Bort, I Frihed's Prædikanter!

Lader mig engang i Noe;

Hvad Kal Frihed til, I Fianter?

Naar man uden den er froe?

I som mig vil gjøre frie,

Seer de Baand, jeg holdes i.

Evan! Evan! er min Første!

Længe leve Viinens Gud!

Hvo mig tiener, maae ei tørste!

Dette er hans første Bud.

Frihed's Mænd! hvad synes I

Om de Baand, jeg lever i?

Skionne Venus er hans Dronning,

Længe leve hun og han!

Kiærlighed er Glædens Honning,

Uden den var Vinen Vand!

Troer I, jeg vil være frie

Fra de Baand, jeg lever i?

Saares jeg af Skiæbnens Pile,

Er ei Verden mig tilpas,

Byder hun min Chloris smile,

Og han rækker mig sit Glas.

Daarer, Daarer, synes I,

At jeg vandt, om jeg blev frie?

I hvert Glas lad Druen rinde!

Hvert til Bunds skal tømmes ud!

Leve Kiærligheds Gudinde!

Leve, leve Vinens Gud!

Disses Baand velsigne vi!

Lad os leve, doe deri.

Drille-

D r i f f e v i s e .

Kom Brødre! lad os drikke!
 Her Sandhed boer!
 Vi plage Hiernen ikke
 Med tomme Ord.
 Nei! uden Tid at spille
 Vi gaae til Wiisdoms Kilde;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Alt vi er skabt til Glæde,
 Vi lære her;
 Alt Toffen kun bør græde,
 Staaer ogsaa der.
 Al Blissdom er in Nuce
 I vore Glas til Huse;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Enhver, som sig vil plage
 Med Politik,
 Maae som en Nar forsage
 Den ædle Drif.
 Men vore Glas os lære,
 At lade saadant være;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Mon Jacobiner ere
 Alt frygte her?
 Det vore Glas os lære;
 Hvad see vi der?
 Hver Klub, hvori man drikker,
 Er for sligt Galskab sikker.
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

S e l f s t a b s s a n g .

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil;
 Den blinde Gudinde den heile de til;
 Een ønsker sig ring, og en anden sig stor;
 Mon Riigdom og Høihed har saadant et Word?

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
 Men drikker den aldrig saa glad, som jeg min;
 Paa Bordet hans Kok Sneese Netter har slæbt,
 Men hos staaer hans Doctor, og skriver Recept.

Candidat = Bise.

For Studiegaardens Dogmatik
 Laudabilem i Dag du fik;
 Nu, Broder! maae du lade see,
 Hvor du dig her kan tee.
 Men den Examen practisk er,
 Du dig maae underkaste her;
 Hvad lærer da vor Dogmatik?
 Vær troe i Ord og Drik!

Qvid

Qvid profiteris i Moral?

Kan du i Tide være gal?

Ei er dens Wiisdom meget værd,

Der ikke det har lært.

Kom, lee, og syng, og spørg med mig,

I Morgen er jeg flog med dig;

Saa Fader Hagedorn har sagt;

Hav dette vel i Aigt.

Nu Domini Collegæ, vi

Ham prøve in Exeget,

Om han har læst Anacreon,

Og fattet Mandens Aand.

Dog han og Wibe og Horaz

Fortolkes bedst ved fulde Glas,

Ehi viis paa det, som hos dig staaer,

Om du de tre forstaaer.

Nu Reverendi Patres, I,
Et docti Assessores, vi,
Vil letteligen eenes om
Herr Candidatens Dom.
Det heele Facultet istem:
Laudabilem! Laudabilem!
Og tømme derpaa bredfuldt Maal
Til Candidatens Skaal.

Drille-

D r i f f e v i s e .

Der var en Lov i Grækenland,
 Som gjør sin Autor Ære,
 Og det er ilde, den og han
 Saa reent forglemt skal være!
 Hvo kommer i Symposia,
 Skal drikke, eller gaae derfra.

Dog naar man grant beseer den Sag,
 Den vidner dog tillige,
 At mangen een i deres Lag
 Har havt for Skik at svige;
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi have ingen saadan Lov;

Deraf vi os berømme.

Den har ei Folk som vi behov,

Der ei sin Pligt forsomme;

Med al Respekt for Grækerne

Er vi dog meget viisere.

Drifte:

D r i k k e v i s e
for et Mandfolkclag.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der behersker Daarers tomme Sind,
Mig fremfor de syv det Navn tilhører,
Mig er Guldet Muld, og Vren Vind;
Lykken mig ei Rang, ei Penge gav;
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet den riige blegne, bæve;
Naar hans Actiebreve steg, og faldt;
Skulde jeg i slig en Angest svæve,
Var min Riigdom lidt for dyrt betalt.¹
Nei min Skat, min Viin har stadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde

Skulde jeg mig bukke og credentse,
 For at faae mig gjort til fornem Mand,
 Jeg misunder ingen Excellence,
 Han maae mellem Fiender drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds
 Ved et godt Glas Viin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Tafler jages,
 Da man veed, han aabner Hierterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see;
 Gæne den, hvis Siæl er reen og frie,
 Den bør drikke Viin, thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
 Gaa bød den al Jordens Glæde trods,
 Bære vore Skønne her tilstæde,
 Klinkede, drak med, og kyste os.
 De erindres maae med bredfuldt Maal,
 Skænk, og flink, og drik din Donnas Skaal.

Selskabsfang

i det ny Aar 1794.

De Dage bortile med Lynildens Fart;
 Men Daaren kun finder, de flygte for snart;
 Han klager jo ogsaa saa mangen en Gang,
 At Tiden ham falder saa græffelig lang.
 O Venner! o Venner! vi kiende dens Værd,
 Og hverken for kort eller lang den os er.

Lad Glædskabens Dage, som Dieblif flye;
 De iile kun bort at afveyle med ny;
 Og du, som de flygtendes Vortgang fortrød,
 Veed du, hvad den kommende har i sit Skjød.
 Hver Time, hver Time er Glædernes Væld,
 For hver, som dem søger med redelig Siæl.

En

Een Time forfødes ved vel fortient Røe,
 Een er os ved veldædig Virksomhed froe,
 Een flyer i tillokkende Eensomhed hen,
 Een svinder saa sødt hos en udkaaren Ven.
 Og denne, og denne os lønner vor Dag
 Ved Spøg, og ved Sang, og ved vennehuldt Lag.

Saa flyer da, I Timer, og Dage, og Aar,
 Den Fryd, I os skænkte, os Fremtiden spaaer,
 Det Glædernes Bægger, som Vensteb os gav,
 Det fyldest kun meer, naar man drikker deraf.
 O Vensteb! o Vensteb! med skummende Maal
 Erkiændtlige drikke vi samtlig din Skaal.

Drilles

D r i k k e s a n g .

Vinen er i Fryd og Smerte
 Stedse en oprigtig Ven;
 Det mig lang Erfaring lærte;
 Ofte jeg har prøvet den;
 Herlig trøster den i Nød,
 Og gjør Glæden dobbelt sød.

Elste Glaske, hvis du kunde
 Evig være lige fuld,
 O hvor var jeg at misunde!
 Jeg dig folgte ei for Guld.
 Dog den Tanke trøster mig,
 Man paa ny kan fylde dig.

Gid jeg aldrig her i Live
Dig maae savne, ædle Viiin!
Du min Ven bestandig blive,
Som jeg evig bliver din.
Glaske! her er bredfuldt Maal,
Det er evigt Venstabs Emaal.

Selskabsang.

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!
 Jeg finder den ikke saa slem, som man troer;
 Thi spire end hist og her Tornene frem,
 Da smile de herligste Roser blandt dem,
 Og Sagen er kun, som vor Vessel har sagt:
 Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!

 At Hofmænd os svige med flibrige Ord,
 Det volder man selv, som de Rørkiæppe troer;
 En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
 Som aldrig hengivne Climater undfaldt;
 Herr Bacchus, det er min Patron og min Ven,
 Han lover mig Fryd, og han skænker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,
 Og det er naturligt, at Toffer ham troe;
 De Stafler maae gierne misliende mit Værd,
 Naar kun mine Venner beholde mig fæst;
 At elskes af dem, er min Stolthed og Lyst,
 Sædt svinder al Kummer ved vennehusdt Bryst.

Naar Lyffens Gudinde er grusom og vred,
 For Kiærligheds Altare knæler jeg ned,
 Og lønner min Donna mig sin med et Smil,
 Saa maae Frue Fortuna see surt, om hun vil.
 Et Kys gior mig mægtig, og fornem, og riig,
 Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det være en Toffe, der laster vor Jord,
 Saa længe den qvægende Drue der groer,
 Saa længe ei Venfkab iblandt os dør ud,
 Og Pigerne lyde den vingede Gud!
 Thi fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens og Venfkabs og Kiærligheds Skaal.

Selskabs:

Selskabsfang.

Livet man med Grund kan kalde
 Lykkens store Lotterie,
 Skjøndt der mange Nitter falde,
 Vindes der og tit deri;
 Men de fleste slet kun kiende
 Nitter fra Gevinsterne,
 Iorig efter hiine rende,
 Og dem for Gevinst ansee.

Naar han blot kan Penge vinde,
 Mangen troer sig lykkelig;
 Snart, o! snart han skal befinde,
 Penge blot kan gisre riig;
 Disse kun en Trilod ere,
 Som paa ny indsættes maae,
 Og da kan det stundum være,
 At man faaer Gevinst derpaa.

Stormands Gunst, og Rang, og Ære,
 Hiin af Hiulet glad uddrog,
 Troede Lykkens Søn at være,
 Lærte snart, han sig bedrog.
 Daarer! J, som deraf bramme,
 J har ikkun faaet en Nit,
 Og J Stakler med det samme
 Gif de store Lodder qvit.

Han en god Gevinst har vunden,
 Der har faaet en troefast Ven,
 Og hvo ikke den har funden,
 Ei alvorlig søgte den.
 Men den sande lyffelige,
 Frue Fortunas Skjædesøn,
 Er den Mand, der vandt en Pige,
 Om og ædel, huld og skøn.

Venner! vi, som sande floge,
 Knæled for Gudindens Fod;
 Ingen Nitter vi uddroge;
 Friløb blev ei vores Lod.
 Hvo ei vundet har en Pige,
 Han dog vandt en troefast Ven!
 Lyffens Skaal! vi lyffelige!
 Skaal for dem, vi fik af den!

P u n s v i s e

efter Voss.

Brødre! hører Stormen tude,
 Vintren yder al sin Harm;
 Lad den harme sig derude,
 Her vi os vil drikke varm.
 Den sig ei til os skal nærme!
 Vi med Puns os vil beskiærme;
 Liv og Varme boer, i Puns;
 Skænk og drif! men drif til Gunde!

Held

Held den Mand, som først optænkte
 Denne skionne Dægedrik,
 Jorden han en Nectar skænkte,
 Som Olympens overgik.
 Om man frydes, eller lider,
 Er den god til alle Tider,
 Trøst og Glæde boer i Puns.
 Skænk og drik! men drik til Bunds.

Hvo kan dens Opfinder nævne,
 Vi hans Skaal vil drikke her.
 Ei en Taar vi ville levne;
 Verlig han den Skaal er værd.
 Ved da ingen, hvad han hedde?
 Vi i vore Glas vil leede;
 Sandhed boer saa tit i Puns,
 Søg da der, men søg til Bund

Dog hans Navn gjør ei til Tingen,
 Skaalen lige godt er meent;
 Bedre end aldeles ingen,
 Er den Profit, som kom seent;
 Leve, leve vor Veldæder!
 Han, vi skyldte disse Glæder.
 Leve han, der opfandt Puns!
 Klink og drif! men drif til Bunds.

Bitter! I som altid bramme,
 I paaskjønne sjældent Værd!
 Seer, vi eder gjør til Skamme,
 Skjønne paa Fortienester.
 Punsens Fader I forglemte,
 Vi hans Lovsang froe istemte;
 Vi, kun vi, fortjene Puns!
 Klink! og drif! men drif til Bunds.

Drifke,

D r i f k e v i s e

1790.

Nu bort med alskens Politik,
 Og lad os passe vores Drif!
 Man ærger dog ei Tydskken bort,
 Om man sig ærgrer sort;
 Ei heller reise vi herfra
 Med Nordenskiold til Africa;
 Den Reise er os lidt for lang,
 Og her er Viin og Sang.

Eliandt

Skjøndt nok en Keiser nys sov hen,
 De vælge dog knap mig igien;
 Saa kommer det mig ud paa eet,
 Hvo ellers bliver det.

Om Tyrken nu fik Last og Skam,
 Saa var det jo tilpas til ham;
 Han holder Rigmet i Arrest,
 Og hader Viin, som Pest.

I Brabant er der Borgerkrig,
 De nappes tæt i Franckerig;
 Det tager jeg mig lidet nær,
 Naar vi forliges her.
 Men gid den Krig dog ikke naae
 Til Medoc, Pontac, og Bourdeaux,
 Til Epernay, Chalons, og Rhin,
 Hvorfra vi saae vor Viin.

Hvad gaaer os skaffels Polen an?

Vi det dog ikke hjælpe kan.

Lad ingen Polak taales her!

Det meget bedre er!

Vær troe i Ord, og troe i Drif!

Var vore Fædres Politik;

Nu vise hver ved dette Ord,

Han gaaer i deres Spor!

S e l f s t a b s s a n g .

Verden er, som man den tager,
 Det man af Erfaring seer,
 Der, hvor Daaren modløs klager,
 Zit den Biiſe roelig leer.
 Jordens meeſte Modgang er
 Ei en rynket Pande værd.

Mangen eier Millioner,
 Og er dog ei lykkelig;
 Mangen en, som bærer Kroner,
 Bytted hierteglad med mig.
 Jordens meeſte Lykke er
 Ei eengang et Ønſke værd.

Kjærlighed og Venſkab eene
 Udgjør Livets ſande Lyst;
 Diſſe tvende kun fortiene
 Onſker fra den Klogeſ Bryſt.
 O! hvad Lykke ſavner den,
 Der har Pige, der har Ven?

Zit nedſteeg du at oplive
 Vore muntre Vennelag;
 Venſkab! du vor Skytſaand blive
 Til vor allerſidſte Dag!
 Bliid du ſmile til enhver,
 Som er dine Glæder værd.

D r i f f e s a n g .

Al Verden til Feide nu udruster sig,
 Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
 Een strider med Pen, og en anden med Sværd.
 Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne flittig forsamlende sig,
 Og drak ved hver Tvist et Glas Vin paa Forlig,
 Gik Jorden en evig og ønskelig Fred,
 Og Viintapperlanget florcerte derved.

Den

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
 Maae gjøre den Lærde saa stridbar og fiæk,
 Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
 Han holdt sig til den, og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
 Min eeneste Fiende staaer for mig paa Bord,
 Med Glasfen jeg fører evindelig Krig;
 Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
 Der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
 Den falder med Dre, som falder i Krig,
 Du Brødre! nu speiler jer alle i mig.

Sanct Hans Bise.

Vor Frue og Sanct Hans til Priis
 Det var de gamle Fædres Bliis,
 At tye til Kirstens Kilde.
 Det Vand ansaae de som en Skat,
 Som de Sanct Hans og Frue Nat
 Andægtig drak af Haand og Hat,
 Det var et mævert Gilde!

I vores lutheranske Tid
 Vi skareviis vel drage did,
 Men ei som Pillegime;
 Ei vandre vi paa nogen Fod,
 Og saare skælden Sindet stod
 Til Andagt, Bedring eller Bod,
 Naar vi om Kilden stime.

I trængselfuld og støvet Gang
 Vel der tre fire Timer lang
 Sig vore Damer steege;
 Men see kun, see paa deres Færd,
 Naar op og ned de flane der,
 Og let du seer, det ikke er,
 For deres Riid at spørge.

Nu tager man ved Dagen tid,
 Og skulde een ved Nattetid
 Ved Kilden sig indfinde,
 Da kan man lide paa, at han
 Som en oprigtig Lutheran,
 Ei kom der for at drikke Vand,
 I hvad han har i Sinde.

Men Brødre! Natten os er nær,
 Thi maae vi alle vise her,
 Vi Lutheraner ere!
 Til Tegn vi hade Pavedom,
 Her intet Vand paa Bordet kom,
 I lutter Viin gaaer Skaalen om
 Til Lutherdommens Vre.

Drikke.

D r i f t e s a n g .

Alting paa Jorden er kun Gias,
 Wiise Kong Salomon fortæller;
 Mig er vel alting ei tilpas,
 Men saa forkeert dog ikke heller.
 Kiærlighed, Venfkab og Munterhed
 Giorde jo han til Daarfkab med.

Men der har nu hans Majestet
 Med andre Jøder holdet Taffel,
 Ingen har snakket eller leet,
 Men ifkun gabt paa Kniv og Gaffel;
 Det er jeg lettelig eenig med,
 Saadant et Lag er Daarlighed.

Venner han og knap funden har,
 Det gjør jo Konger meget fælden;
 Venſkab til Hove gierne var
 Mading at lokke Folk i Fælden.
 Hvo ei af andet Venſkab veed,
 Det vel maae falde Daarlighed.

Viſt nok var Salomon viis og klog,
 Men ikke juſt til alle Tider;
 Tusende Koner han ſig tog,
 Kiærlighed ingen Deeling lider;
 Hvis var da Skylden, om han fandt,
 Kiærlighed og var idel Tant?

Muntre vi deele Venners Lyſt,
 Omme vi deele deres Smerte;
 Gaarer Cupidos Piił vort Bryſt,
 Give vi Hierte bort for Hierte;
 Vi af en glad Erfaring veed,
 Altting er ikke Daarlighed.

Hadde blot Salomon sat som vi,
Drukket sit Glas blandt glade Venner,
Sikkert han havde stemmet i,
Dersom han Navn af Viis fortjener.
Alting paa Jorden Daarskab er
Paa Elskov Viin og Venskab nær.

S e l f t a b s s a n g .

I Ungdoms Vaar
 Groe Roser allevegne;
 Snart den forgaaer,
 Og disse hastig blegne.
 Lad os da nyde Vaarens Lyst,
 Hærend dens Dage forsvinde,
 Pryde med Roserne vort Bryst,
 Før vi dem salmede finde.

Een er der kun,
 Som visner ingenfinde;
 Til sidste Stund
 Vi lige skøn den finde.
 Villigst den groer i Ungdoms Vaar,
 Hvo da forstaar den at dyrke;
 Den ham i alle Livets Kaar
 Herlig vil quæge og styrke.

Hver troefast Ven
 Maae denne Rose hylde,
 O! det er den,
 Vi vore Glæder fylde.
 Vensteb den skønne Rose er,
 Den er vor Fryd og vor Lykke;
 Evig den blomstre blandt os her,
 Tengang vor Gravhøi den smykke.

D r i k k e s a n g .

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde,
 Og saa forstod dog kun at være det;
 Den Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleeste gierne meget slet.

Hvis Star var riig, han blæste Staden noget,
 Og købte sig en prægtig Herregaard,
 Det blev da kun en Lykke for hans Foged,
 Der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Bindsæl riig, med sex han vilde føre,
 Og blev Baron, om ikke Excellents;
 Da maatte vi ham Reverentser gjøre,
 Og lee ham ud ved hver en Reverents.

Var

Var Storhans riig, der skulde ikke være
 Et Slot, som hans i Florents eller Rom!
 Hvad hjalp det ham? hvad kan jeg ønske mere,
 Hvor kun min Ven, min Vin, og jeg har Rum?

Hver har sin Orm; som Drager nogle ruge
 Paa det, som andre unydt kaste hen;
 Men var jeg riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
 Fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
 Og store Glasfer, som blev aldrig tomme,
 Stod skoffeviis omkring mit gæstfrie Bord.

Hver munter Tyr velkommen skulde være,
 Og muntrere gaae fra min Gæstefal;
 Den sørgende indbød jeg did at lære,
 At Verden dog ei er en Jammerdal.

Da

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
De fulde Glas, og Vensteb throner der,
Mit Huus et Glædens Tempel skulde blive,
Sag Vestulap imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønne,
Og gjøre mig saa riig, som mangen Nar!
Hvo skønnsom nød det smaa, fik tit det større,
Kom, lad os drikke op det lidt, vi har.

Drikke.

D r i f f e v i s e .

Paa Frihed høres alle Krige,
 Skøndt saa kun veed, hvad det vil sige,
 Mit Hjerte og for Frihed slaaer;
 Men uden Lov og Dom at hænges,
 Derefter jeg slet ikke længes,
 Min Hu til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaae Caraster,
 Der herske paa de Stores Taster,
 Jeg fremfor alt vil være frie;
 Og endnu mindre vil jeg tigge
 Hver usel Draabe, jeg skal drikke,
 Af en Hansavast i Liberie.

Frie

Frie vil jeg være, mens jeg spiser
 For al den Rævlen om Hviser,
 Den ny Paskil, og Politik;
 Er det ei nok at vore Dage
 Er skabt til Arbeid og til Plage?
 Vor Aften er til Røe og Drik.

For Damerne, jeg nægter ikke,
 At i det Lag, hvor jeg skal drikke,
 Jeg allerhelst befriet er.
 At kiede Damer, lader ilde,
 Og det end værre flæde vilde,
 Hvis de sig kunde more der.

At vore Bægge, vore Dørre
 Er frie for Tunge og for Dre,
 Det er mig og en Hovedsag;
 At Ven kan frit blandt Venner skiemte,
 Da hvert uveiet Ord man glemte,
 Saasnart man gik af Bennelag.

Hver,

Hver, som vil denne Frihed hylde,
Med mig sit Glas til Nanden fylde,
Og med sin Nabo klynke froe:
I dette deres gamle Sæde
Gid Venſkab, Ærlighed, og Glæde,
Og ſaadan Frihed ſtedſe boe!

A p r i l s v i s e .

Bi April bestandig rende
 Fra vor Bugge til vor Grav;
 Ofte det, hvorfor vi brænde,
 Vi en prægtig Titel gav;
 Men see vi lidt nære til,
 Løbe vi dog kun April.

Andre Børn April at sende
 Gammelt Barnemoerskab er;
 Vi saa nødig vil bekiende,
 Det og tit os Gamle stær;
 Ofte, naar vi Børn belee,
 Er vi større Børn, end de.

Hvo som alt for sikkert lider
 Paa en Piges Ord og Smil,
 Han erfarer sommetider,
 Han er bleven viist April.
 Elskovs Gud — den Sag er klar —
 Barmet end i Vermet har.

Manden ret April at stikke,
 Er de Stores bedste Leeg;
 Held den Mand, der troer dem ikke,
 Gæne ham de aldrig sveeg.
 Andre faae hos dem kun Snak,
 Stundum og en Pris Tobak.

Ilde vises stakkels Gamle
 Tit April af Rigdoms Gud;
 Naar de til en Arving samle,
 Der til Giengiæld leer dem ud.
 Bore Arvinger skal see
 Vi er meget flogere.

Vi som efter Glæde ile,
Vi gif ei April i Dag;
Viin og Ynde os tilsmile,
Krydre vores Vennelag.
Gid vi aldrig gaae April
Ad det Maal, vi sigte til.

Driffesang.

De gode Gamle sang saa tit
 Om Lethe Flod,
 At hvo, som deraf smagte lidt,
 Han blev hver Sorg og Grille qvit,
 Og manges Gang min Appetit
 Til Lethe stod.
 Jeg vidste ikke, hvor den laae,
 Jeg ellers did var gaaet paa
 Min Fod.

Jeg pønsed da paa denne Tant
 Ved et Glas Vin,
 Og efterhaands, som Vinen randt,
 Hver Smerte og hver Grille svandt,
 I Druens ædle Saft jeg fandt
 Min Medicin.

Og tit jeg i den Tanke stod,
 At hine Gamles Lethe Flod
 Var Vin.

Men nu jeg grant indseer, og veed,
 Den var det ei;
 Hist druknede ei blot Fortreb,
 Men alle Livets Glæder med,
 Og Vensteb selv og Kierlighed
 Gik samme Ve!

Mon den, der ei er Muselman,
 Vel sligt om Vinen sige kan?
 Ih nei!

Her spiller Viin paa gladen Bord
 Al Sorg svandt hen ;
 Men dobbelt Fryd og Venſkab groer,
 Og ſlog end Evan os til Jord,
 Blev dog en Skaal vort ſidſte Ord
 For Møe og Ven!
 Og aldrig før opvaagned' vi,
 Før ſammie Skaal vi ſtemte i
 Igien.

S e l f a b s s a n g .

At vi ere Børn tilsammen;
 Naaber mangel Blismand paa;
 At han trænger selv til Ammen,
 Han dog siælden vil tilstaae.
 Vi beskeednere vil være,
 Vi vil give Sandhed Ære,
 Og vor Barndom selv tilstaae.

Borne Børn vil ogsaa have
 Deres Leeg . at mores ved ;
 Een har Glæde af at grave
 Sig blandt sine Grunker ned ;
 Guld er Bøllhyd for hans Dre ,
 Jeg vil meget heller høre ,
 Fyldte Glasses muntre Klang .

Een maae leege med de Store ,
 Derfom han skal være glad ;
 Aldrig ham et Lag kan more ,
 Hvor ei Excellencer sad .
 Bort , langt bort med alle Store ,
 Hvor vi Emaasfolk os skal more ,
 Lige Børn de lege bedst .

Andre vil igien saa gierne
 Gaae paa hver Mands høire Haand;
 Læge allerhelst med Stierne,
 Ordenstegn, og Ridderbaand.
 Stiernens Glands kun dem fornøiel
 Men min Piges skønne Die
 Har langt anden Glands for mig.

Bacchus og Cupido ere
 Begge Børn, som hver Mand veed;
 De vort Lægeselskab være,
 Venstak leger ogsaa med.
 Naar vor Læg os bringer Glæde,
 Vi jo gierne Børn kan hedde.
 Skaal for hver, som leger med!

Salvise.

B a l v i s e .

Naar heele sit Levnet man nøie beseer,
 Er Livet en Dands, og slet ingen Ting meer;
 Lyksalig er den, der kan dandse den ret,
 Der ei løber surr, og der ei bliver træt;
 I Glæde, i Glæde hans Liv svinder bort,
 Og er, som en Dands efter Bordet, ham fort.

Men cene at dandse er ikke saa let,
 Det trætter saa meget, og morer saa slet;
 Hver søge sig derfor en Dame at faae,
 Saa skal han erfare, hvor Dandsen vil gaae!
 Saa freidig, saa freidig man svæver afsted,
 Som Roser fremspirede i hendes Fied.

Men Dandsen sin Art end tilfulde ei har,
 Saa længe man kun er det enkelte Par;
 Det rigtige Liv kommer først i vor Tuur,
 Naar Venner saa glade med os gjør Figur.
 O Venner! o Venner! o maatte enhver
 Saae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandse vi samtlig med frydefuld Aand
 Til Glæden ved Skionheds veiledende Haand;
 Saa troelig for os figurerer hver Ven,
 Og selvsamme Skiel vi ham gjøre igien.
 Thi skænker! thi skænker til skummende Maal
 De Skionnes, de Venners, de Dandsendes Skaal!

Drille=

D r i f t e v . i s e

I 7 8 8 .

Sørge, hvo sørge vil!

Jeg har ei Tid dertil;

Jeg veed, man en Comet

Myelig har sect.

Man siger, den skal spaae,

At Jorden skal forgaae;

Vor Viin da og forgik,

Drik, Naboe! drik!

Skal

Skal vi da aldrig meer
 Samles til Glæden her,
 Frydes ved Spøg og Sang
 Og Glassets Klang?
 Hvis Jorden vil forgaae,
 Vi Tiden bruge maae,
 Det nyde denne Dag
 I Vennelag.

Men om og den Comet
 Nu var en falsk Prophet,
 Hvad os i Morgen seer,
 Dog ingen seer.
 Spilte er hvert Dieblis,
 Som ei i Fryd hengik,
 Og Livet alt for kort
 At ædse bort.

Lad os med freidigt Bryst
Nyde hver skyldfrie Lyst,
Elste hver troefast Ven,
Som deeler den!
Brødre! en Skaal for hver,
Som af min Meening er.
See! her er bredfuldt Maal!
Naboe! din Skaal!

S e l f a b s s a n g .

At intet er saa sundt, som Glæde,
 Man os har sagt paa godt Latin;
 Og heele Verden, tør jeg vedde,
 Vil hove denne Medicin.

Det bliver da kun Spørgsmaal her:
 Fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
 Hun er i alt for slemt et Ord;
 Det skal ei stælden Fruen stikke
 At give Godtsfolk Gift derfor.
 Saa mangen fandt sig ilde af
 Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
 Han er jo blind den stakkels Dreng;
 Han derfor og til Patienter
 Uddeeler ondt og godt i Fleng.
 Tit faaer en Døsmer eller Nar,
 Hvad Glid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
 Den nu og da, at handle med,
 Men Amor er saa tit af Lave,
 Og Bacchus drikker, som man veed;
 Thi har de begge tit for Skik,
 At komme beedjet i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venstabs Skæts gudinde
 Man Glæden altid ægte faaer;
 Hun, hun bedrager ingensinde,
 Hvo tillidsfuld til hende gaar.
 Thi fylder alle bredfuldt Maal,
 Til Glædens og til Venstabs Skaal.

Salvise..

B a l v i s e .

Lad andre raabe paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adskiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem smukt tilbage.
Og Vise lære,
Det smukt skal være,
At Venner kiærlig forsamled' ere;
Og de har Ret.

Naar

Naar Mark og Skov er saa lysgrøn,
 Dem manøen skuer med megen-Gammen;
 Men jeg veed den, der er mere skøn,
 End Mark og Skov og det alt tilsammen;
 Skændt jeg saa lige
 Det ei vil sige,
 Hver fatter dog, at det er min Pige,
 Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne just med Foragt
 De Chor, som Fuglene da opføre,
 Men meget daarlig de holde Takt,
 Og Ordene kan man aldrig høre;
 Dog vil vi regne
 Fra vore egne,
 Vi dette Tab maae for Binding regne;
 Holdt de kun Takt.

I Marken stander en lystig Dands
 Af Rør og Frøer, af Lam og Rædre;
 Men den maae være fra Bid og Sande,
 Der nægte vil, at vi dandse bedre.

Lad dem probere,

En Dands at lære

Af vore, og det ei af de svære,

Saa skal man see.

Om Spraderen med sin Katteryg
 Kan plumre Lauget lidt for os andre,
 Saa har jo Sommeren ogsaa Nyg;
 Lad dem gaae op da imod hverandre!

Og vi, som svige

Ei vore Lige,

Beed og kun lidt af det Paf at sige,

Og det er vel.

Men

Men skøndt nu Vintren er mig saa fiær,
 Jeg vil dog ei, vi dens Skaal skal drikke.
 Ei som den jo var det ærlig værd;
 Men af den flinker, og takker ikke.

Nei Skaalen være

Det Kiøn til Ære,

Bed hvem os Vintrene blide ere:

De Skønnes Skaal.

En ringe Tillidsfang
 som en Tilegnelse
 af prosaiske Forsøgs anden Deel
 til et Selskab
 1790.

Utværdige Bog,

Saa længe du dvæled', saa kommer du dog;
 Du vist nok en artig Ulykke vil see,
 Naar vores Beaumonde først faaer dig at see.
 Utværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Genfoldige Bog,

Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,
 At Konen kignt ærbar skal passe sit Huus,
 Og ikke omflane i Suus og i Duus.
 Genfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Vanvittige Bog!

Du er jo saa grov, at du paastaar endog,
 At Egteskabs Brud er hos Liden og Stor...
 Fy! jeg vil ei nævne det hestlige Ord.
 Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Skindhellige Bog!

Forgiæves du fører det nidfiære Sprog;
 De Damer, de læse saa lidet deri;
 Men sminkes, og hvidtes, er tamme og frie.
 Skindhellige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Suarmulende Bog!

Al Munterhed du jo af Jorden forjog,
 Sik du vore Fruer og Frøkner gjort viis,
 At væmmes ved Glæffes og Spraderes Priis!
 Suarmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Og, knurburne Bog!

Du Daaren Jean Jacques til Mynster dig tog,
Og troer, hver Belystling en Spyessue er,
Som ublue beklifter, hvad den kommer nær.
O knurburne Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Men narriske Bog!

Men veed du da ei, da du dog er saa klog,
Med det, der skal have den fornemme Smag,
Maaske Blue og Orm have været i Lag.
O narriske Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Uhosflige Bog!

Det lader jo snart, som du paastod endog:
En Mar, som var Greve, var ligevel Mar,
Og at med en Skurk det det selvsamme var.
Uhosflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Og

Og nedrige Bog !

Og om man nu af dig den Lærdom uddrog,
 At Børn, som var liige, de legede bedst,
 At Smaafolk bør undflye de Store som Pest!
 O nedrige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

O fredløse Bog!

Om mine Var Benner dit Forsvar end tog,
 Den første Rad Stole dog raabte saa høit,
 At hines Forsvaren ei hialp for en Døit.
 Thi, fredløse Bog! thi belav dig paa Skrub
 I nymodens Klub!

Dog — fattige Bog!

Hvis ikkun eet Selskab til Naade dig tog,
 Hvis Brodrene der kunde mores ved dig,
 Og vilde, som hidindtil, holde af mig.
 Vi agted' saa lidet paa Spradernes Skrub
 I nymodens Klub!

D r i f f e r o m a n c e

efter det svenske.

Mit Levnet bestandig har sandet,
 Hvad Underværk Viinguden gjør;
 Jeg drifker, men ikke for andet,
 End Sorgen at jage paa Dør.
 Jeg eder mit Liv vil berette,
 Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
 Men først maae vi Sorgerne lette
 Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin

Sin Formue testamenterer
 En ældgammel Gnier til mig;
 I Tanterne jeg alt fortærer,
 Hvad han havde efterladt sig.
 Men der kom Jurister, som Flirer,
 Og de gif i Arv i mit Sted;
 Jeg græd, men i Gæsten af Druer
 Jeg drukned' min første Fortrød.

Jeg nu ubesindig attraaede
 Ud Hæihedens Bane at gaae.
 Jeg beiled til Mægtiges Naade,
 Og evig i Forgemak laae.
 De Store mig lovte saa meget,
 Men alt deres Lovte var Bind;
 Jeg græd, da jeg saae, jeg var sveget,
 Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skialdefunst dyrke,
 Og kom i Poeternes Lag;
 Men Tankerne fattedes Styrke,
 Og Udtrykket savned' Behag;
 Min Smag overalt man fordsømte;
 Kritiken slog Brag paa min Sang;
 Jeg græd; men i Harmen jeg tømte
 Snart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skionhed mig vendte;
 Hvor farlig en Tilflugt jeg tog!
 Vel hundrede Hierter hun tændte,
 Og ligesaa mange bedrog.
 Kun Omhed fremlyste i Minen,
 Dog nægte hun Sviig i sin Varm;
 Jeg græd, men jeg drukned' i Vinen
 Den skuffede Kiærligheds Harm!

Forførte Skønhed! du ikke
Mit Liv til en Jammerdal gjør,
Saa længe man elsker at drikke,
Man aldrig af Kierlighed dør.
Ei meer skal din Haardhed mig lære,
At ønske mig ned i min Grav,
Og ei skal Fortvivlelse skiere
For Tiden min Levetraad af.

D r a n k e r r o m a n c e .

Det hændte sig engang,
 At jeg var stygt i Trang
 For Penge,
 Den Glemme mig indskød,
 At ende al min Nød
 Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
 Gav Vigen til et Kæb
 Sex Styver.

Kirstine hedder hun,
 Udsperger hende fun,
 Troer I, jeg lyver.

Jeg

Jeg om et Søn nu saae,

Jeg kunde hænge paa;

Hvad skeede?

Vist nok komt unverhoft,

Som Tydsken siger, oft!

Tænk, hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,

En Skat jeg endnu har

Tilbage.

Bag mit Chatol der stod

En Flaske Viin saa god,

Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:

Dig ingen Creditor

Skal drikke.

Alt andet smaat og stort

Kan de kun tage bort,

Min Rhinskviin ikke.

Jeg

Jeg drak et Glas deraf,
 Og dette Lyft mig gav
 Til mere.

Jeg drak min Chloris Skaal,
 Og gode Venners Skaal,
 Ja endnu mere!

Jeg drak taknemmelig
 Hvers Skaal, som har hos mig
 Tilgode;

Kort sagt, da Pigen kom
 Var Rhinskviinsflasken tom,
 Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig!
 Og ingen hænge sig,
 Jeg lover,

Saa snart et Glas man faaer,
 Den Hængegrille gaaer
 Paa Timen over.

S a n g

af Comedien aabenbar Kriig.

J eensom Lund en Rose skion
 Med favre Hoved hængte.
 Af Sorg henvisned' den i Løn,
 Dens Suk til Venus trængte.
 "Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
 "Jeg blomstrer her til ingens Fryd;"
 Saa sukked' den saa saare.

Gud:

Gudinden hørte huld dens Suk,
 De Skønnes Lær hun kiendte,
 Og strax en Hyrde ung og smuk
 Hun hen til Lunden sendte.
 Han Rosen saae, og brød den af,
 Og henrykt tusend Kys den gav.
 Da sukked' den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
 Som Rosen daglig sukke,
 Men du, o Venus! og din Søn
 Nu Dret grusomt lufke.
 Og er ei Elskov Skønheds Løn,
 Hvad gavner da, at man er skøn?
 O send dog hver sin Hyrde.

Hymens Fællel.

En Romance.

Hymens Fællel nu omstunder
 Holdes for en Gøgleild,
 Hvo ved den til Lykken stunder,
 Eiger man, gaacr altid vild.
 Men naar den, som sig beklager,
 Selv har valgt en blind Ledsager,
 Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus skal de fleste føre,
 Han er blind, som hver Mand veed,
 Og hvad skal nu Hymen giøre,
 Naar man gaaer i slige Sied?
 Etundum kan hiin blinde Stakket
 Brænde sig paa Hymens Sakket,
 Men han aldrig seer derved.

Amordrengen leder andre,
 Han kan gandske rigtig see;
 Men har Løier af at vandre
 Med et Vind for Dinene.
 Blindebuk han gierne leger,
 Og for disse Varnestreger
 Lide hans Tilbedere.

Men

Men han har en ældre Broder,
 Ægte, ædel Kiærlighed;
 Ham har Ugte, hans Moder,
 Lært at gaae i Dydens Fied.
 Hver, som denne troe Veileder
 Efter Hymens Fakkell leder,
 Farer aldrig vild derved.

Gaare, faare faa de ere,
 Han faaer Lov at vise Wei;
 Men os disses Held kan lære,
 Hymens Fakkell sviger ei!
 Leve, leve de, som vandre
 Troe og glade med hverandre
 Kiærligheds og Lyffens Wei!

Wise i gammel Stiil

ved min Ven

Rasmus Nyerups Bryllup.

Herr Rasmus han sidder saa forrigfuld,
 Ud Tjen sig hans Tanker henvende,
 Did reiste den Jomfrue, Herr Rasmus var huld,
 Net aldrig forglemmer han hende.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Blidt smiler til Jorden den yndige Baar,
 Som Moder til nysfødde spæde;
 Men arme Herr Rasmus saa forrigfuld gaaer,
 Og andser saa lidet dens Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Stolt

Stolt hæved' sig Solen, og Himlen blev rød,
 Som Pigen ved Elskerens Komme,
 Herr Rasmus ei Morgenens Undighed nød,
 Ham alle dens Glæder var tomme.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og dalede Solen saa skien og saa huld,
 Som Brudgommen iler til Senge;
 End mere Herr Rasmus blev tankefuld,
 Saa dybt sig de Sukke fremtrænge.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Blomster de mylre paa Marken frem,
 De ere saa favre og spæde,
 Herr Rasmus saa tankefuld nedtræder dem,
 De gjøre ham slet ingen Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Lærker de synge i Lufren klar,
 De Smaaafugle aviddre paa Qviste;
 Men forrigfuld stedse Herr Rasmus var,
 Og ingensteds Noe han sig vidste.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa sødelig quæder den Nattergal,
 Ham quæder den Kiærligheds Smerte;
 Saa mangt et Suk da ad Hyen sig stial,
 At lette det ængstede Hjerter.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen;
 Hos hende min Uroe kun stilles;
 Gud give, jeg samles med hende igien,
 Det aldrig vi meere skal stilles.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa

Saa lader han stande ad frugtbare Tjen;
 De Mile de blev ham saa lange;
 Thi foer end en Elsker affted som et Lyn,
 For ham det dog seent monne gange.

Saa lover den Svend sin Gomsfrue.

Og da han nu skued' sin Elskte igien,
 Og nød hendes kjærlike Glæde,
 Hans brændende Uroe saa snarlig svandt hen,
 Hans Smerte omvendtes til Glæde.

Saa lover den Svend sin Gomsfrue.

Nu hører han Larkens liflige Sang,
 De Smaafugles Qviddren med Glæde,
 Dog bliver hans Barm ham saa sær og saa trang,
 Seer han dem at samle til Næede.

Saa lover den Svend sin Gomsfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er skøn,
 Thi alting er Fryd for den Glade,
 Hans Jomfrue ham vidste hans varmeste Bøn,
 Hun vil ham ret aldrig forlade.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og takket være den Jomfrue saa god,
 De svenske Jomfruers Smykke,
 Som raadede hannem hans Aigestod,
 Og fødtes Herr Niåmus til Lykke.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

R o m a n c e
 ved en Vens Bryllup.

Der var en Skif i Samnien,
 Hvoraf du vel har hørt at sige,
 Til Løn for Landets unge Mænd,
 Som holdt sig tappert i dets Krige;
 Hvo der sig viiste fiæk og brav,
 Fik den til Rone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Skif,
 Og den var, tykkes mig, ei lille,
 Den, han begiærte, Helten fik,
 Man spurgde ei, om Pigen vilde;
 Thi hendte det sig meget let,
 At hun just ei var glad ved det.

Jeg hines Skif langt bedre leed,
 Som ei en Piges Haand begiærte;
 Før de ved Mod og Kiærlighed,
 Først havde vundet hendes Hierte;
 Men nu er Verden meer polcært,
 Og sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kiobes Konerne for Guld,
 Nu tænder Plurus Hymens Taffel;
 Naar een faaer den, der er ham huld,
 Da er det ret, som et Mirakel;
 Med ham enhver sig glæde maae,
 Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Fryd, o Ven!
 Og den dit smme Venſkab lønne!
 Som hine fordums Ridderſmænd
 Ved Troeſaſthed du vandt din Skønne!
 O Ven! o lev ſaa lykkelig,
 Som alle, alle ønske dig!

R o m a n c e

sunget af Cherubin i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elſte Lund!

Eder, eder elſter hun;

Her den Skønnes Billed' boer,

Eder jeg min Sorg betroer.

Her jeg ſukked' tit i Løn,

Naar hun vandred' her ſaa ſkøn.

Eder, eder jeg tilſtaaer:

Hun var den, jeg ſukked' for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
 Dronningen for Kiærlighed,
 Zephyr vifted' Blomster ned,
 At befrandse hende med.
 O hvor hun var huld og smuk,
 O hvor steg da mangt et Suk!
 O enhver, enhver tilstaaer,
 Hun er den, han sukker for.

Naar det lyse Die tit
 Hviler ømt og huldt paa mit,
 Naar hun smiler blid til mig,
 Vil mit Hierte røbe sig;
 Men hvis hun min Elskov seer,
 Smiler hun ei til mig meer;
 Nei, jeg ingen Tid tilstaaer,
 Hun er den, jeg sukker for.

Haabløs af min Elskov er,
O! men daglig jeg dig seer.
Tit jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smil,
Ofte synke hen i Lyst
Ved din søde Tryllerøst.
Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
Du er den, jeg sukker for.

P a l a g e s F l u g t
 efter K l e i s t .

Hun borte er! forgiæves er min Klage!
 Af! al min Fryd med hende flygtet er;
 Hun borte er, og kommer ei tilbage!
 Mig fængsler Skiæbnen her.

Af havde jeg, o Zephyr! dine Vinger!
 Beständig jeg omsvæved' Palage!
 Du mig maaskee fra hende Helsen bringer,
 Du hende saae maaskee!

O sig, hvad Bæk den Skionnes Billed smykker,
 Paa hvilken Eng omsvæve hendes Fied,
 Hvad stille Lund hun med sin Sang henrykker,
 Og vier ind derved.

R o m a n c e

efter Gøtthe.

En Natfiol saa ydmyg stod
Ukiendt ved andre Blomsters Fod,
Og man den agted ikke!
En ung Hyrdinde kom derhid,
Med flygtigt Sied, af Sind saa blid,
Derhid,
Ald Engen hid og sang!

Wiolen

Biolen sukked': Var jeg kun
 Saa smuk, kun halv saa smuk, som hun!
 O kun saa smuk, som Rosen!
 Til hun mig havde plukket, og kyst,
 Og ladt mig visne paa sit Bryst,
 Af kun
 En liden, liden Stund.

Men af! Hyrdinden kom derhen,
 Og saae den ei, og traadde den,
 Den arme! under Fodder!
 Den segned', døde, glædte sig;
 Froe dør jeg, thi jeg dør ved dig;
 Ved dig
 Og for din Fod jeg dør.

B i s e .

De Stierner, de tindre paa Himmels Blaaer,
 Dem skuer den Vandrer saa gierne,
 Men aldrig saasnart monne Solen opgaae,
 Strax flygter, og blegner hver Stierne.

De Blomster de bramme saa fagre i Vaar,
 Dem skuer min Laura med Gammen;
 Men hvis paa en Rosenknop Die hun faaer,
 Hun glemmer de andre tilsammen.

Stjont

Skönt qviddre i Skoven de Sangfugle smaa;
 Saa liflig det tykkes at være;
 Men aldrig saasnart mon en Nattergal slaar
 Før hine man agter ei mere.

De Viger de braske i huld Majestet,
 Saa mangen for dem monne sukke;
 Men hvo kun et Glimt af min Laura har seet,
 Ei mere han finder dem smukke.

Saa mangen en Herre høibaaren og riig
 Sig Lykkens eenbaarne mon tykke;
 O Laura! o dersom du elskede mig,
 Jeg skøtted' saa lidet hans Lykke.

A f f e e d s f a n g

til Pyramus.

D Ven! du venter mig forgiæves,
 At see dig var mit sidste Haab;
 At see dig, før jeg fra dig reves;
 Men Himlen hører ei vort Naab.

For dig din elstes Taare flyder,
 Men din sig blander ei med den;
 En grusom Hindring mig forbyder,
 Skiondt ham saa nær, at see min Ven.

Dog

Dog Elskovs Stemme Bei skal finde
 Til dig, trods alle Hindringer;
 Hør sidste Gang din Elskerinde,
 Hør sidste Gang, du er mig kjær.

Lev vel! Lev vel! jeg skal hortgræde
 Qvalfulde Dage langt fra dig;
 At undtes mig endda den Glæde,
 At du, min Ven! blev lykkelig.

B u g g e v i s e

efter Berquin.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skiæbne under mig!
 Sov bedste Dreng! hold op at græde!
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Da mig din falske Fader lærte,
 At kiende Kierlighed og sig,
 Hvo kunde nægte ham sit Hjerte,
 Han big i Uskyld syntes liig!
 Jeg troede ham, af mig til Smerte!
 Han har forglemt sin Søn og mig.

Sov

Sov bedste Dreng, du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig!
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

O! kan han ei sin Flugt fortryde!
 Og komme fordums Fryd ihu!
 Saa kjær han var mig, før han flyede,
 Ak! lige kjær han er mig nu!
 Og Falske! du din Fed kan bryde?
 Forlade mig! det kunde du?

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig;
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Det samme Die har min Måge,
 Jeg seer hans Billede i dig!
 Du skal, som han, engang behage,
 Men bliv ham ei i Falskhed liig!
 See mig henjamre mine Dage,
 Bliv troe mod den, der elsker dig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skiæbne under mig;
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Du fatter ei, hvorfor jeg græder,
 Det blive evig skjult for dig!
 Anklage den, som man tilbeder
 Hvad Marter er vel denne liig?
 O jeg har dyrt betalt de Glæder,
 Som farrig blev tildeckte mig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skiæbne under mig;
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Her skal i denne trange Hytte
 Vort Liv i Kummer svinde hen!
 Bliv du min svage Eldes Stytte,
 Jeg er din spæde Barndoms Ven!
 Vor Skiæbne os maae sammenknytte,
 O lad os samlet bære den.

Hvidtfeldts Bise.

Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte,
 Der elskte Tapperhed, som Pligt,
 Og skiald ei, hvor det gieldte.
 Saa var vor Føel og Adeler,
 Og saa var han, vi synge her!
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Herr Hvidtfeldt var den Herres Navn,
 Vi synge her til Ære;
 Og evig, evig dette Navn
 I helligt Minde være!
 Han døde for sit Fødeland,
 Og glad og villig døde han!
 Bort Fødeland var stedse rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
 De Fiender var saa mange;
 Men næst til dem Hr. Hvidtfeldt laae,
 Den Helt var aldrig bange!
 I heele Floden ingen slog
 Som Hvidtfeldt med sit Dannebrog,
 Skiondt Dannemark var stedse rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Men

Men som vor Hvidtfeldt mandigst slog,
 Og Lag paa Lag dem sendte,
 Hans gode Skib hans Dannebrog
 Dets egen Ild antændte.
 Rap Anker, Hvidtfeldt, flye til Land!
 Med Flugt du Livet stelse kan.
 Men Dannemark var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: flye vi derhen
 Staar Danmarks Glode Fare,
 Og skulde Danske voøe den
 For egne Liv at spare,
 Dee skal vi, men vi hævnēs maae:
 Til sidste Handedrag vi slaae.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Til sidste Aandedrag vi slaae!
 Hans Søemænd kæk gientoge;
 De Ild og Død rundt om sig saae,
 Men uforsagt de sloge;
 Til Ilden ind til Kruddet brød,
 Og alle døde Heltedød.
 Vort Fædeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøe Hvidtfeldts Roes,
 Hans kække Søemænds Minde!
 O maatte de i hver af os
 En værdig Landemand finde!
 Naar Fædrelandet falder os,
 Som de, hver hyde Døden Trods!
 Vær Fædeland, vær altid rigt
 Paa raske Orlogshelte!

Fredrikshalds Minde.

Kong Carl laae med en mægtig Hær

For Fredriksteen;

Men tappre Fredrikshald ham er

Til megen Meen.

Hver Borger lagde Verktøi hen,

Og greb til Sværd,

Og fikke Peder Colbjørnsen

I Spidsen er.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi vendte Earl sin Magt saa gram

Mod Fredrikshald;

De Borgere da mødte ham

I ringe Tal.

Men disse slog som norske Mænd

For elskte Land,

Og det var Peder Colbjørnsen,

Der førte dem.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Hug

Blandt Fienderne,

Og Svensken sank som moden Rug

For Høstkarls Lee;

Men stærkest Høstkarl trættes dog,

Saa gif det her;

Saa mange end de Norske slog,

Der alt kom fleer.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi

Thi flyede de for Overmagt,
 Som Nørdmænd flye,
 De drog kun bort, for uforsagt
 At slaae paa ny.
 Kong Carl nu over fines Liig
 Sig banded Bei,
 Og Byens Herre troede sig,
 Men var det ei.
 Saa stride de Nørdmænd for Norge.

 Hans Folk fandt Død i hver en Braae,
 Hvor de drog frem,
 Thi allevegne Nørdmænd laae,
 Og helste dem.
 Da sendte Carl saa lidet frøe
 Til Fredrikssteen,
 Og bad, han jorde maae i Røe
 De slagtes Been.
 Saa stride de Nørdmænd for Norge.

Men

Men kække Nordmand ingen Tid
 At spille har,
 Selvbuden er han kommen hid,
 Gik Carl til Svar.
 Nu maae vi see, at vi igien
 Ham ud kan faae.
 Og det var Peder Colbjørnsen
 Der svarte saa.
 De Nordmænd de stride for Norge.

 At sætte egen Bye i Brand
 De ile hen;
 Og den, der først sit Huus stak an,
 Var Colbjørnsen!
 At slukke Ilden Fienderne
 Vil stimle hen,
 Men Rugler søg saa tykt som Sne
 Fra Fæstningen.
 De Nordmænd de stride for Norge.

Hoit bluffed' da mod Skyerne

Den Lue rød,

Saa svenske Kongen ret kan see

Hans Heltes Død.

Da sanded' han Herr Peders Ord,

Hans Folk vil hjem;

Men Helten Steen stod uden for,

Og modtog dem.

De Nordmænd de strede for Norge.

Og herlig bluffed' Fredrikshald

Blandt Liig og Blod.

Oplyste stolt de Svenskes Fald

Og fines Mod.

Og aldrig brændte nogen Bavn

Saa skøn, som den!

Og aldrig uddøe skal dit Navn,

O Colbjørnsen!

Saa strede de Nordmænd for Norge.

Efter Miller.

Den heele Landbye samler sig;

Saa glade alle ere!

Hver leer og dandser, af kun mig,

Mig glæder intet meere.

Forbi for mig er Dands og Leeg,

Al Glædsfab jeg forsager;

Og Spil og Latter hader jeg,

Og heller censom klager.

Thi jeg min Hanne mistet har;

Jeg glemmer aldrig hende;

Jeg veed for vel, hvor riig jeg var,

Den Tid, jeg havde hende.

Hvad hun var from, og blid, og huld!

Og hvad det var et Hierte!

Saa reent og skönt som luttret Guld,

Saa ømt ved andres Smerte!

Og Dine havde hun saa blaa,

Saa smukke, og saa gode;

Enhver i dem saa klarlig saae,

Hvad der i Hiertet boede.

Paa Timen slog jeg mine ned,

Naar hendes paa dem hvilede,

Og blev saa underlig derved,

Naar Hanne til mig smilte.

Hvor vi var glade begge to
 Til sidste Maidags Gilde!
 Vi dansede, spøjte, sang, og loe,
 Og glemte, det var silde.

Saa sprang hun op, og bad god Nat;
 Og saae paa mig, og smilte,
 Fik dette Baand omkring min Hat,
 Og skielmsk bort fra mig iilde.

Men snart jeg hentede hende ind,
 Og kussede den hulde;
 Saa lidet randt mig da i Sind,
 Saa snart vi skilles skulde.

Farvel mit fixere grønne Baand,
 Jeg dig ei meer skal bære!
 Men jeg dig fik af Hannes Haand,
 Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
 Har hængt til Hannes Minde;
 Ved Sørgekrandsens Side jeg
 Min Hannes Baand vil binde.

Og sidde lige over for,
 Og see paa dem, og græde,
 Og tænke paa min Hannemoer,
 Og paa min tabte Glæde.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
 Jeg har til Livsted faaret,
 Og sat et Kors paa Hannes Grav,
 Hvorpaa jeg Vers har faaret.

Naar Jorden bliver mig for trang,
 Og ingen Graad vil rinde,
 Jeg staaer mig saa mangen Gang
 Til derte Sørgeminde.

Der finder jeg min Graad igien,
Kun der jeg finder Lindring;
O daglig vil jeg gaae derhen
Min Hanne til Erindring.

Til Gud engang forbarmer sig,
Og mine Sufte hører,
Og bort fra denne Verden mig
Hen til min Hanne fører.

Den arme Sannes Drøm
 efter B u r g e r .

Nys drømte jeg ved Midnatstund,

At jeg min Falske saae.

Knap troer jeg, at jeg drømte kun,

Saa klarlig jeg ham saae.

Min Fæstensring han tog af Haand

Og sønderknuste den,

Og for min Ring et Perlebaand

Til mig han kasted' hen.

Da gik jeg i min Urtegaard
 Saa sorgfuld og beklemmt,
 Der i mit Beed en Myrthe staaer,
 Til Brudefrands bestemt.

Mit Perlebaand nu søndergik,
 Og af saldt Perlerne;
 Og i det samme Dieblis
 Var ikke een at see.

End søgte jeg saa ængstelig,
 Og græd saa tungt derved,
 At da forvandler Myrthen sig
 Til Buxbom i mit Beed.

Alt! Ord for Ord det opfyldt er,
 Hvad Drømmen spaaede mig;
 Jeg trænger ei til Spaamand meer,
 Alt har forklaret sig.

Min

Min Ring er knuust, mit Hierte med,
Og Perler har jeg grædt;
Mig Buxbom groer i Myrthens Sted,
Min Død bebuder det.

Brist Hierte! Ringen er i tu,
Den Sorg for Fryd dig gav.
I Myrthens Sted groer Buxbom nu,
Den pryde skal min Grav.

Den Dødes Igienkomst efter en gammel Kiæmpevis.

Den fromme Frue Signe paa Gotteseng laae,
 Herr Esbern han sørged for hende saa saare;
 "Vær trostlig, hun bød ham, og græd ikke saa,
 Mig martre langt meer end min Død dine Taare.
 Gid snart i en lykkelig Vennevindes Favn
 Du glemme din Sorg, og forvinde mit Savn."

"Nei! Signelild! dersom jeg frænker vort Baand,
 Den Evige mig i min Dødsstund forglemme!"
 Hun tryssede paa ham med visnende Haand,
 Og afbrød ham kjærlig med døende Stemme:
 "O gierne min Ven! maae du frænke det saa,
 Naar hun har dig kjær, og vil elske de smaae."

Fem grædende Døttre omgav hendes Seng,
 Tung faldt deres Taare paa moderligt Hjerte,
 Dog sørged' hun meest for sin eenbaarne Søn,
 Der end var for spæd til saa grusom en Smerte.
 Da han sine Sødsfænde grædende soer,
 Dmt kælter han for dem, da græd de end meer.

Frue Signelild døde, blev jordet, og glemt,
 Herr Esbern nu ægtede Guldborg den rige;
 Berømt for sin Skønhed, og Snilde og Skiemt,
 I Dands og i Harpeleeg fandt hun ei Lige.
 Thi svæved' hun stedse i Gammen og Suus,
 Og agted' saa lidet paa Børn, og paa Huus.

De Hunde de tude om Midienat,
 De Vortex de brænde i svovelblaae Lue.
 Det tuder igien, og de udslukkes bradt,
 Herr Esbern og Guldborg begynde at grue;
 Ved tredie Glam flyve Dørrerne op!
 Det suser som Vinden i Egenes Top.

Paa

Paa Stegersøets Ildsted Elinalild sad,
 Og havde paa Skiødet sin grædende Broder.
 Hun dæggede for ham, og rysted', og bad,
 Og bønste sig tit hos sin hvilende Moder;
 Med eet hun forferdet i Maanestien saae,
 En liigflædet Skikkelse for dem at staae.

"Elina! min Datter! hvi sidder du her?
 Hvordan staaer det til med Smaasødsfænde dine?"
 "O! kald mig ei Datter! o hvo du end er,
 Da lad mig med Fred!" svarte ængstelig Eline:
 "Som Væbet min Moder var hvid, og var rød,
 Men du er jo gulsten og bleeg som en død."

I Graven der blegner den rødeste Kind,
 I Graven jeg boer, og fra Graven jeg kommer;
 Jeg hørte din Sorg i mit Hvilested ind,
 Da rørte min Klage den evige Dommer.
 Jeg reiste de modige Lemmer med Hast,
 Og Murene revned', og Marmoret brast.

Glad

Glad gienkiendte Drengen nu Moderens Nøst,
 Og strakte mod hende de indsvundne Arme;
 "Åh! sukkede Signelild: tomt er mit Bryst!
 Min Arm uden Styrke, min Favn uden Varme.
 Elina! han kiender sin Moder endnu;
 Min kiæreste Datter! hvi dvæler da du?"

"O Moder! fra Graven du kom til os Smaa!
 O tag os nu med dig! vi lide saa ilde;
 Vi fryse, og sulte, og ligge paa Straae,
 De Terner her raade med os, som de vilde.
 O see til din Dreng, hvor forkommen han er!
 Thi satt' jeg mig med ham paa Ildstedet her."

Dmt favnede Signe sin Datter og Dreng,
 Det var dem som Pust af Sydvestvindens Nande;
 Saa stæddes hun vred for sin Egttemands Seng:
 "O! Esbern og Guldborg! see Børnenes Vaande,
 Den kaldte mig op af mit fredsomme Hjem;
 O Guldborg! hvor tager du vare paa dem!"

Seg

"Jeg efterlod eder de Volskre saa blaa;
 Dem monne de Tærner bortrane og slide,
 De Edlinge fryse, og ligge paa Straae,
 Ei haver jeg fød dem til saadan en Qvide.
 O havde du baaren, og fød dem, som jeg,
 Du glemte dem ikke for Tant og for Leeg!"

Nu galede Hanen, og Signelild svandt,
 Som Morgenens Taage for Solen forsvinder;
 Frue Guldborgs de brændende Taare nedrandt
 Paa Esberns af Ruelse blussende Kinder.
 I Skioldungens Land var fra selvsamme Stund
 Ei ædlere Hustrue og Moder end hun.

K l a g e .

Himmel! mine Klager bede
 Ikke om mig nægtet Held;
 Giem kun hine Glimt af Glæde,
 Af! som martre meer min Siæl.

Seg det veed, med hine Dage
 Al min Fryd er flygtet hen;
 Seg den æfter ei tilbage,
 Und mig kun at glemme den.

Marie=

M a r i e h ø i e n

en Romance.

Du, der Livets bedste Lyst,
 Dets Himmel fandt ved din Udfaarnes Hjerte,
 Din egen Lykke hårde ei dit Bryst
 Mod haabløs Elskovs Nød, Ulykkelige Smerte!
 O skænk Marie, skænk Georg en Taare;
 Og aldrig Elskovs Sorg dit smukke Hjerte saare!

I tætte Skov bag Hillerød
 To skønne skyggesulde Høie stige;
 Naturen Elskov her et Friested bød,
 En Elsker mødtes her hver Aften med sin Pige;
 Her glemte de blandt skyldfri Elskovs Glæder,
 Hvad Raar dem Klærkers Lov, og Frænders Had
 bereder.

Den

Den hellige, hvis Navn hun bar,
 Hun lignede i Ynde og i Dyder;
 I Dyd og Skønhed hende værd han var,
 Men grusomt Klærbud det samme Vaand forbyder;
 Hans Ordens Lov ham Elskov bød forsage,
 Den Fordom er ei meer — O! vi har nok tilbage.

Naturens Røst tit sagde dem,
 At Pavens Bud ei Herrens kunde være;
 Dem kiække Luther nu til Trøst sted frem;
 Hvor frøe de hørte om hans Levnet og hans Lære!
 I Haabet alt de bedre Tider smage;
 O! hvad er riigt paa Haab, som Elskovs første Dage?

Hun stial sig ud, naar Coel gik ned,
 Paa yndte Høi med elskte Ven at mødes,
 Hvor Skyldfrie glad hver Aften der hængtes!
 Der lange tunge Dag belønnes og forses.
 O Held, Held den! der langt fra Stæders Brimmel,
 Fandt i en Ørk, som de, ved elsket Bryst sin Himmel!

Paa eengang kom de stedse did
 Hver bange var at komme der for silde;
 Med farrig Haand udmaales Glædens Tiid,
 Bee den, som nænde kan eet Blund deraf at spille.
 Ved ingen, ingen Anger, ingen Klage
 Det spildte Dieblif du kalde kan tilbage.

En Aften kom Georg derhid,
 Og savned' første Gang sin Elskerinde;
 Han saae mod Hillerød, saae hid, og did;
 Forgiæves! ingensteds Marie var at finde;
 Med bange Røst han hendes Navn udstøder,
 Men ham fra Skoven kun en sagte Gienlyd møder.

Hvor skialv Maries smme Ben!
 Og med hvert Dieblif hans Rædsler stige;
 O saadan Angest fattes kun af den,
 Der prøved' selv den Qual at ængstes for sin Pige;
 En Stemme pludselig og blidt den ender;
 Dmt kalder den: Georg! Maries Røst han fiender.

"See,

"See," sagde hun, og rakte ham
 En Blomsterfest, "jeg disse til dig søgte,
 Da jeg din trygge raske Gang fornam;
 Den stolte, tænkte jeg, han lære maae at frygte!
 Men er du vred, og feilede din Pige,
 Her er hun i dit Favn, du hendes Dom affige."

"Naar saae jeg sidst min Brud saa glad?"
 Udbrød han, som de Hviens Top betræde;
 "Gud! raabte hun, mon vi skal skilles ad!
 O Smerte, Smerte spaaer den overvættes Glæde,
 Omkring mit Hierte kryber Dødens Kulde,
 Om det var Spaadom, Ven! af! om vi skilles skulde."

"Det skal J!" tordnede en Røst;
 Af Skræk betagen hun den neppe kiender;
 Med Gysen foer hun op fra Munkens Bryst,
 Og saae den nærmeste blandt sine Frænder.
 Tit Frænder troe, Naturen dem har givet
 Den Ret, ved Grumhed at forgifte Frænder Lives.

"Saa var dog ei min Mæie spildt!
 Den Grusomme med piinlig Spot vedbliver:
 Snart omme Par! snart skal du vorde fælt,
 Et Dieblig endnu jeg naadig eder giver.
 Høst din Prior, og hendes Frænder vente;
 I os ei undgaae skal; jeg iiler dem at hente."

Han gaaer; lynslagne staaer de der,
 Tilsidst de synke i hinandens Arme;
 O! sukker hun: "den sidste Gang det er!
 Det sidste Favnetaag! O! Himlen sig forbarme!
 O var og dette Mandedrag det sidste!
 O maatte i dit Favn din Piges Hjerte briste."

O! raaber han: "o hvis du vil!"
 Alt blinker Morderstaalet i hans Hænder.
 "Forstaaer jeg dig? o min Georg, stød til;
 O snart at frelse os fra mine grumme Frænder,
 De skal os ikke fra hinanden rive!
 Din leved' jeg, og din skal jeg i Døden blive!"

Selv styrer hun det grumme Stød,
 Og døende i Munkens Arme falder,
 Som Blomstret segner, er den huldes Død,
 Med svage brudte Røst hun sin Georg end kalder;
 "Georg, Georg! snart efter mig du iile!
 Af hisset, hisset skal os ingen meere skille."

End eengang stammer hun hans Navn,
 Og paa Georg det brustne Ord hænger.
 Han maalløs holder hende i sin Favn,
 Fortvivlelse, og Nag, og Harm ham giennemtrænger
 "Du kaldte mig! — du ædle, fromme, blide!
 Jeg kommer! men ei tør jeg hvile ved din Side."

End kysser han det fiære Liig,
 Og væbnet hen paa Naboehøien haster;
 Det heele Frændetog nu nærmer sig,
 Fortvivlet han paa dem det vilde Ord kaster.
 "Tilbage! tordner han: tilbage grumme!
 Maries Blod og mit paa eders Hoved komme!"

Nu min Marie! nu til dig!

Han raabte, stødte til, og sank, og døde.
 Med Gysen man til begge skynder sig;
 Da aabnes begges Saar paa ny, og voldsomt bløde;
 Man gruende paa Stedet dem begraver,
 Og troer at sone Gud, og dem med Siælegaver.

En sælsom Gangstie endnu er
 Om Graven, under hvilken hun er jordnet,
 Ved Midnatsstund Georg skal vandre der,
 Saaledes gaaer endnu i heele Egnen Ordet.
 Med veefuldt Sind og taarevædet Døie
 End omme elskende besøge disse Høie.

John. M. ...

